

Godište XVIII. • broj 3 • ožujak 2023.

2,5 KM / 1,3 EUR

MEĐUGORJE

Glasnik mira

ISSN 1840-1414

Korizma kao vrijeme odluke i obraćenja

Promjena svijeta molitvom slabih ljudi

Vjerujem

Majka nas ljubi i vodi prema radosti srca

GOSPIN POZIV
NA BUĐENJE

MEĐUGORJE -
NASTAVAK FATIME

JOŠ JEDNA VOŽNJA

HRABRO
KORAČANJE
PREMA SVETOSTI

NAŠA OBITELJ
JE NAJBOLJE
VJEŽBALIŠTE I
ŠKOLA LJUBAVI

Gospina škola | Događanja | Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima
Teološki podlistak | Iz života Crkve | Hrvatsko kršćansko nazivlje | Lectio divina

Draga djeco! Obraćajte se i obucite se u pokorničke haljine i osobnu duboku molitvu te u poniznosti tražite od Svevišnjega mir. U ovom milosnom vremenu Sotona vas želi zavesti, a vi, dječice, gledajte moga Sina i slijedite ga prema Kalvariji u odricanju i postu. S vama sam jer mi Svevišnji dozvoli da vas ljubim i vodim prema radosti srca, u vjeri koja raste za sve one koji Boga ljube iznad svega. Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.

Foto: Arhiv ICMM

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik
Informativni centar MIR Međugorje
Glavni urednik
Mario Vasilj Totin
e-mail: mario.vasilj@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 323

Služba pretplate
Nikolina Sivrić
e-mail: pretplategm@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 300

Lektura
Ana Marin

Grafičko oblikovanje
SBD, Mostar

Tisak
Fram Ziral, Mostar

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006.

Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 20 €, BiH 30 KM, europske zemlje 40 €, Švicarska 60 CHE, USA, Kanada i Južna Amerika 80 USD, Australija 120 AUD.

UPLATE

Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 3381202200129568.

Iz Hrvatske u €: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Adresa: Gospin trg 1, 88266 Međugorje, Bosna i Hercegovina, Naziv banke: OTP banka d.d., IBAN: HR0524070001100663037, SWIFT: OTPVHR2X

Iz Švicarske u CHF: Katholische Kroatenmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (svrha uplate: Glasnik mira), IBAN: CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2

Za sve valute iz drugih zemalja: Za sve valute iz drugih zemalja: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA22, IBAN: BA393380604802774622 (svrha uplate Glasnik mira).

Pretplate za Glasnik mira možete izvršiti i preko paypal računa na linku: www.paypal.me/mirmedjugorje (svrha uplate: za Glasnik mira)

Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266, Međugorje, BiH

e-mail: glasnikmira@medjugorje.hr, **Internet:** www.medjugorje.hr, www.medjugorje.hr/hr/glasnik-mira

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, nakladnik izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se autor potpuno podvrgava. Riječi poput "ukazanja, čudesa, poruke" i slično imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

Iz sadržaja

Fotografija na naslovnici: Arhiv ICMM

Gospina škola

Korizma kao vrijeme odluke i obraćenja, FRA T. PERVAN
Promjena svijeta molitvom slabih ljudi, FRA M. ŠAKOTA
Vjerujem, FRA S. KRALJEVIĆ
Majka nas ljubi i vodi prema radosti srca
Gospin poziv na buđenje, P. TOMIĆ
Međugorje – nastavak Fatime
Još jedna vožnja, I. ŠARAC
Papa Franjo i Međugorje, D. PAVIČIĆ

Događanja

Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima

Hrabro koračanje prema svetosti, M. MILETIĆ
Naša obitelj je najbolje vježbalište i škola ljubavi, K. MILETIĆ

Teološki podlistak

Bog je ljubav, FRA T. PERVAN

Iz života Crkve

Hrvatsko kršćansko nazivlje

Blagosloviti, blagoslov i njihov niz, M. MAMIĆ

Dnevna misna čitanja

Poštovani čitatelji *Glasnika mira*, hvala na pitanjima, prijedlozima i savjetima koje nam šaljete. Pozornost posvećujemo samo i isključivo potpisanim pismima.

Uvodnik

UREDNIK
MARIO VASILJ TOTIN

MEĐUGORJE – CRKVA KOJA MOLI I OBITELJ KOJA SVJEDOČI

Svaki čovjek je stvoren na sliku Božju. Nosi u sebi veliku čežnju za Bogom i teži savršenosti. Svako stvorenje Stvoriteljevo, istodobno, osjeća dubok poziv na odgovornost, na djelovanje i kreativnost.

I kroz ovu korizmu naša odgovornost je trostruka: osobna, obiteljska i ona za hodočasnike koji dolaze sa svih strana svijeta. Svjesni smo da ne možemo preokrenuti svemir, ali da bismo na sve to dostojanstveno odgovorili moramo početi od prvih i najjednostavnijih koraka: valja nam i ove korizme očistiti um, izabrati svakog novog jutra život i nadu. Valja nam posvjedočiti činjenicu da smo tek smrtnici koji vjeruju u besmrtnost, a kao kršćani po krštenju ujedno besmrtnici koji istodobno biju teške misli o prolaznosti i smrtnosti. Zgodna je to misao i program koje bismo mogli i trebali posvjedočiti onima iz blizine, ali i onima koji lete oko zemlje da dođu na međugorski izvor obraćanja, zahvaljivanja i radosti.

Logično je da smo zbog goleme odgovornosti pred stalnim izborom: možemo, ako smo nerazboriti, slijediti različite tlapnje unatoč tome što smo pozvani na borbu za Kraljevstvo Božje njegujući i evocirajući sve ono što nam je podarila naša nebeska Majka. Nemamo luksuz izagnati i umrtviti svijest o gotovo globalnoj odgovornosti, jer takva je i naša vjera i naša Crkva. Seže do svih krajeva svijeta. Nekim Božjim čudom i mi smo postali epicentar i izvor.

Valja nam se, stoga, osvijestiti da ne robujemo sveprisutnijoj virtualnosti, nego tražiti rješenje u čarobnoj riječi „obitelj“, najljepšemu mjestu na svijetu u kojem valja započeti obnovu. Obitelj imamo svi: mi ovdje i naši dragi hodočasnici! Obitelji i domu se poput Odiseja ili još bolje poput rasipnoga sina moramo svakodnevno vraćati i to: mišlju, riječju i djelom! Kako je to pust dom u kojem obitelji ne mole! Srećom, brojne obitelji sretno i nesretne sabire međugorski dom molitve. Međugorje – kojeg li čuda i radosti – je svjetska obitelj koja moli, koja se Bogu klanja, koja se ispovijeda i zahvaljuje, koja nastoji doprinijeti životom obnovi Crkve.

Svi smo pozvani da se i ove korizme odazovemo na Kristov poziv i da zajedno s njime u ovom svjetskom Getsemaniju, usred rata i ratova, molimo za mir i zazovemo Oca upomoć. To je jedina ljekovita alternativa svijetu. Pouka je to i nauk koju ćemo, zasigurno, i ove Korizme čuti od mnogih domaćih i stranih propovjednika u Međugorju. Međugorske poruke mogle bi se nanizati u desetke knjiga, ali najvažnija je ona koja nas potiče da se molimo, da svoj život stavljamo u Kristove ruke.

Gospa nas uči u Međugorju da je bit kršćanstva okrenutost prema bližnjemu, prema onima koji nas trebaju. To je jedina prava ljubav za koju druge zamjene na zemlji nema. To je ključ istinske evangelizacije, jer Marija nas svojim primjerom poziva na jedan bolji put, onaj koji vodi ka punoj i vječnoj plodnosti. Ponizno služiti, poručuje nam Gospa zadnjih desetljeća u Međugorju, znači otkriti da smo doista sinovi i kćeri Kralja, Gospodara svega stvorenoga. Utecimo se Njoj, Pomoćnici naših obitelji, Uzoru nas i naših hodočasnika, Kraljici našeg naroda i cijeloga svijeta. Put je to uspjeha, put je to radosti i vječnog spasenja. Blagoslovljene sve obitelji svijeta, osobito one koje i preko Međugorja hvale Boga, bude nadu i svjedoče radost.

FRA TOMISLAV
PERVAN

BIBLIJA - POVIJEST SVAKOGA ČOVJEKA
Crkva nam je nakon Sabora otkrila i ponudila bogatstvo Božje riječi te smo mi redovito u bogoslužjima suočeni s izvornim Božjim govorom. Danas imamo dovoljno prijevoda Svetoga pisma, Staroga i Novoga zavjeta, i možemo reći da nam ti tekstovi, od kojih neki sežu u daleku prapovijest čovječanstva, zvuče poput daleke jeke, poput onih svemirskih *kvasara* koji se prema mišljenju znanstvenika čuju u radijskim valovima, ali su u njima, prema uvjerenju stručnjaka, sadržane čestice Velikoga praska o kome danas govore znanstvenici. Napose riječi iz Knjige Postanka vibriraju u našim ušima poput tih valova noseći u sebi izvornu Božju snagu i svoje prvotno značenje. Bog stvara... Riječi su to koje čovjek u svome srcu i umu smješta, izgovara, riječi koje zbere dubinama našega bića.

Te su Božje riječi izvorno religijski a ne znanstveni tekst. Tekstovi koji govore o smislu, o počecima, o Božjoj nakani, a ne o fizikalno-kemijskim procesima i opisima kako to u početku bijaše. Ne smije nas to iznenaditi. Pismo gotovo neprestance izlaže i tumači samo sebe i po sebi, u mističnim, poetskim i dojmljivim izričajima. Pismo je beskrajni i bezgranični tumač samoga sebe, svih svojih dijelova u drugim dijelovima. Tumačenja se i značenja u pojedinim vremenima mijenjaju, nijedan tumač nije zadnja riječ mudrosti. Pismo se nudi u svojoj otvorenosti svakome da iz njega crpe snagu za život.

U takvu sučelju pozvani smo u Bibliji čitati i svoju vlastitu povijest jer i naša životna povijest dio je velike biblijske povijesti, budući da svatko od nas ima udjela u toj dugoj povijesti Boga s čovjekom kako se zrcali u biblijskim izričajima. Mora-mo dopustiti da tekstovi sami dišu,

govore i da nude svoje značenje koje im Gospodin namjenjuje. Ti tekstovi nisu nikakve povijesne okamine, ne smijemo ih zbijati u stezljive svojih dnevnih mišljenja, ne smijemo ih gušiti. Naprotiv, tekst mora moći disati i živjeti u nama.

Tekst je imao jedno značenje onima kojima je bio upućen prije tri tisuće godina, a drugo značenje i odjek u našim ušima ima danas. Treba spojiti u jedno spoznaje znanosti s duhovnošću, kontemplacijom. Jedna od temeljnih istina nakon što čovjek čita biblijske tekstove o stvaranju svijeta i čovjeka u svemiru jest: svi smo mi ljudi stvoreni od iste tvari, istog smo tvoriva kao i zvijezde. Naš je svemir jedinstven, u sebi nosi sve elemente koji su tu od početka, od stvaranja svijeta, u svakoj stanici svog tijela nosimo nešto od tih početaka svijeta i svemira. Ono što se zbivalo u onim izvornim mikro- ili nanosekundama, nalazi svoju daleku jeku u nama i našem tijelu i životu. U tim se tekstovima zrcale nutarnja i vanjska iskustva. Čovjek živi u dodiru sa svojim svijetom i u vlastitim promišljanjima nemoguće je bilo što ispustiti iz vidokruga: vrijeme, prostor, povijest, svijest, podsvijest, budućnost planeta i svemira, spolnost, ljubav, budnost, spavanje, rađanje, smrt.

Okrenemo li se biblijskim prapočecima, napose prvih deset poglavlja Svetoga pisma, tu nam se otvara cijeli niz spoznaja. Cijeli tekst spada jasno u područje židovske mudrosti, slijedeći povijesnu podlogu. Sve ima za cilj, na tragu mudrosne predaje, odrediti teološko-filozofsku protežnicu toga izvješća. Imamo simboliku Raja na zemlji, simboliku drva spoznaje dobra i zla te drveta života, podmuklost Zmije, davanje imena svim stvorenjima, imamo razne obrte i umijeća, hidrografsku mapu s četiri rijeke. Pronaći ćemo

problematiku zla, grijeha, boli, patnje, prepirke, ubojstva, osvete, smrti, problem zavođenja, napose sklonost idolopoklonstvu. I kad se sve sabere pod zajednički nazivnik, zbog svoga grijeha čovjek je nesposoban biti s bilo kime partner. Ni s Bogom stvoriteljem, ni s vlastitim bratom, ni s ostalim stvorenjem, ni sa svojim bližnjima. S toga ćemo razloga pronaći u uvodniku izvješća o sveopćemu potopu trokratno *Božje kajanje* zbog toga što je stvorio čovjeka. Jednom riječju, čovjek živi u neprijateljstvu sa svima i sa svime oko sebe, a ponajprije je sam sebi najveći neprijatelj.

ČOVJEKOV SMISAO

Knjiga Postanka u svojim prvim poglavljima samo je pokušaj da se zorno predoče uzrok i nastanak te nevolje sadašnjega čovjekova stanja. Zato se može govoriti o meta-historijskom postupku jer se analiza čovjekova životnoga stanja smješta u povijest. Ondje opisani događaji nisu povijesni u smislu događanja, historije, nego su povijesni u općeljudskom i strukturalnom smislu. Ondje ćemo pronaći obrise iskustva koje se provlači kroz cjelokupnu povijest da bi ju se svelo na njezine iskone i pokazalo njezin neprekinuti slijed kroz cijelu dosadašnju povijest.

Sveto pismo slijedi ne povijesnu, nego teološku nit i tematiku. Ono ne daje odgovor na pitanja, kako je i kada stvoren čovjek, kako je došlo do materije, kako je ona stvorena, kako predočavati nastanak kozmosa i čovjeka, već ima u zreniku slijedeće: Koji je čovjekov smisao u svemiru, kozmosu, kako se definira čovječstvo, koji je smisao čovjekove smrtnosti i prolaznosti, odakle krivnja i grijeh, koji im je smisao te odakle zlo u svijetu? Sveti se Augustin ovako izrazio: „Nigdje ne čitamo u evanđeljima da je Gospodin rekao apostolima: 'Evo, šaljem vam Duha Svetoga koji će vam protumačiti kretanje sunca i mjeseca'. On je htio stvoriti kršćane, ne matematičare“. Htio je obraćene ljude koji će slijediti zakone savjesti u svome srcu, a ne znanstvenike koji će se baviti ponekad i sporednim te za život i spasenje nebitnim, kadikad pak i opasnim stvarima.

Želimo li primijeniti ono o čemu se govori u knjizi Postanka na svoje sadašnje stanje, trebamo uzeti kao

KORIZMA

kao vrijeme odluke i obraćenja

BOŽJA ZABRANA JESTI SA STABLA SPOZNAJE DOBRA I ZLA NOSI SA SOBOM JASNE POSLJEDICE KOJIH SMO DANAS I TE KAKO SVJESNI TE IH OSJEĆAMO NA VLASTITOJ KOŽI. ZNANJE SE PRETAČE U MOĆ, ČOVJEKOVO ZNATI ZNAČI ISTODOBNO BITI SPOSOBAN NEŠTO NOVO STVORITI, NAČINITI, POČEV OD ATOMSKE BOMBE DO KLONIRANJA ŽIVIH BIĆA. U SVOJOJ OHOLOSTI ČOVJEK PROIZVODI NIŠTAVILO, ROBUJE DUHU PROPADLJIVOSTI I UNIŠTAVANJA, O ČEMU ZORNO GOVORI PAVAO U RIMLJANIMA (POGL. 8). ČOVJEK JE DANAS UPRAVO ZA TO SPOSOBAN.

oprječni pol Evi Mariju kao novu Evu. Nakon izvješća o stvaranju svega, gdje Bog zaključno govori kako bijaše sve dobro, i to *veoma dobro*, dolazi jedan 'ali' u svemu: Slijedi, naime, Božja riječ, ali „nije dobro da bude čovjek sam”. Samoća, izdvojenost, ravna je paklu. Stoga Bog stvara čovjeku Adamu družicu Evu te im daje posve konkretne i jasne naloge. Ali, upravo u trenutku kad je Eva bila sama, tako reći u izolaciji, stupa pred nju Zmija-Zavodnik i odvodi je na stranputicu, u grijeh. Otpad je otada gotovo bismo rekli *cantus firmus*, trajna melodija koja se provlači kroz cijelu povijest do Marije, Isusove Majke, koja je okrenula povijest čovječanstva u drugome smjeru. Negativni predznak povijesti promijenila u pozitivni, kao u koordinatnom sustavu. Svojim grijehom čovjek je postao neposlušnikom. U Mariji se čovjek i čovječanstvo podiže iz svoga pada i okreće putem obraćenja, putem prema Bogu. Kao u koordinatnom sustavu. S Marijom počinje u povijesti predznak plus (+).

MARIJA - NENADMAŠIVI LJUDSKI UZOR
Zato je Marija izvorni lik, Carl Gustav Jung bi rekao *prototip, arhetip*, svakoga od nas. Moramo slijediti Marijin put, želimo li napustiti ili ostaviti iza sebe put Eve, naime, put trajno nazočnoga zavođenja Zlim i Zlom. Svaki trenutak moga života, pa i onaj najsitniji oblik moga ponašanja, stavlja mene i moju slobodu pred jasni izbor: Eva ili Marija, nevjera i otpad ili povjerenje i djevičanska plodnost; život u raskoraku sa Stvoriteljem ili ulazak u povlašteni odnos s Bogom poput Marije; dati se nadahnjivati u podnožju stabla spoznaje dobra i zla đavolskim sirenskim zavodničkim glasovima, kao primjerice danas u znanosti jesti sa stabla života i tako umirati, ili stajati poput Marije zajedno s Ljubljenim učenicom, podno stabla Križa i nadahnjivati se Isusovom riječju života. S oba ćemo stabla čuti glas: „Evo ti Majke!”, samo s bitnom razlikom: Poslušnost jednome glasu vodi u sigurnu smrt, dok poslušnost glasu Sina Božjega s Križa vodi u život. Jednima će na Sudu Isus doviknuti da su *djeca, sinovi Zloga*, dok će drugima reći *dođite blagoslovljeni Oca mojega*.

Upravo ona zabrana da se ne smije jesti sa stabla života danas

Ni u našem životu nema plodnosti bez odricanja, stalnoga obraćenja, bez stalnoga umiranja starome, okresivanja suvišnoga. Nikada nikome ne će pasti nešto u krilo bez upornoga i stalnoga rada na samome sebi, bez brušenja, skidanja naplavina i nanosa, bez stalnoga otkrivanja izvornoga lika što ga je u nas urezao sam Gospodin.

je veoma suvremena. Gospodin je postavio u Edenski vrt kerubina s plamenim mačem da čovjek u svome otpadu, grijehu i oholosti ne posegne za stablom života, postigne vječnost te se tako vječno ne upropasti u svome grijehu, što bi onda za njega značilo vječnost paklenih muka. Bog s čovjekom ima drugi plan, naime, da sudjeluje u njegovu božanskom životu. Istodobno pak Božja zabrana jesti sa stabla spoznaje dobra i zla nosi sa sobom jasne posljedice kojih smo danas i te kako svjesni te ih osjećamo na vlastitoj koži. Znanje se pretače u moć, čovjekovo znati znači istodobno biti sposoban nešto novo stvoriti, načiniti, počev od atomske bombe do kloniranja živih bića. U svojoj oholosti čovjek proizvodi *ništavilo*, robuje duhu propadljivosti i uništavanja, o čemu zorno govori Pavao u Rimljanima (pogl. 8). Čovjek je danas upravo za to sposoban.

Svatko od nas jest sad na jednoj, sad na drugoj strani. Ona razdjelnica između dobra i zla provlači se kroz vlastito biće i srce. Naše je biće polje kukolja i pšenice, u svakome od nas pomiješano je sjeme obaju stabala. Nitko se ne rađa kao Djeвица. Djevicu nalazimo tek na kraju dugoga razvoja nakon kidanja veza sa Zmijom koja se slikovito savija oko stabla spoznaje dobra i zla. Prije nego je konačno na Golgoti podignuto Stablo života te posađeno u Marijino srce, morao je proći cijeli Izrael tisućljetnu povijest padova i obraćenja, progonstava i povrataka u Obećanu zemlju.

Ni u našem životu nema plodnosti bez odricanja, stalnoga obraćenja, bez stalnoga umiranja starome, okresivanja suvišnoga. Nikada nikome ne će pasti nešto u krilo bez upornoga i stalnoga rada na samome sebi, bez brušenja, skidanja naplavina i nanosa, bez stalnoga

otkrivanja izvornoga lika što ga je u nas urezao sam Gospodin. U tome zapravo i jest smisao prave obnove i obraćenja, naime, dopustiti Duhu Božjemu da bude iskonski *ikonograf*, umjetnik koji utiskuje, impregnira i gravira u nas Kristov lik na način na koji je isti Duh oblikovao u Mariji Kristovo biće. Put do obraćenja je put stalnoga pročišćavanja, skidanja suvišnoga, kako to bijaše zorno na Mariji i u njezinu životu.

OBRAĆENJE - TRAJNI POZIV ZA SVAKOGA ČOVJEKA

Jedino sredstvo i put do toga jest put odluke. Odluke slijediti Krista, njega jedinoga, te odluka o stalnome umiranju da bi se mogao doživjeti Uskrs s njime. U svemu što se u mojoj nutrinu zbiva najvažnije od svega jest: Kamo me sve to vodi? Kamo me vode moje želje i prohtjevi? Što one traže? U konačnici žele posjedovati mene i moju slobodu, žele me okovati i zarobiti. Isus se tako zorno izrazio: „Ne dajte svetinje psima! Ne bacajte svojih bisera svinjama da ih možda ne zgaze svojim nogama, pa se okrenu te vas rastrgaju” (Mt 6,7). Svinje, to je nagonski čovjek, sa svojim požudama i prohtjevima, koji nije više u službi duha i duše, u službi poziva u kraljevstvo Božje, već su to naši osobni mali ili veliki nasilnici, tirani našega bića, koji neprestano žude za novim i nepoznatim, prekapaju i proždiru sve, bez ikakva izbora ili razlikovanja, što im se ponudi. „Pastir” koji ih napasa “Knez je ovoga svijeta” o kome govori Isus kao o krivotvoritelju, ubojici i lažovu od samoga početka. Ona *legija nečistih duhova* koju je istjerao Isus iz opsjednutoga prelazi u svinje koje se potom dave u jezeru. A *rasipni sin* je spao u konačnici na to da *napasa svinje i jede mahune zajedno sa svinjama*. U konačnici mu se sve ogadilo, jer ničim nije mogao utažiti želju svoga srca. Punio je dušu i srce prolaznim, raspadljivim, nebitnim, a ne svjetlom, životom. Zato mu na kraju ništa više ne ide u slast. Nije li današnja pomama za senzacijama nezasićena? Prepun

je toga tisak, prepune su razne turističke ponude i odredišta, koja na kraju ostave čovjeka kao olupinu ili onoga bijednika što je zapao među razbojnice na putu iz Jeruzalema – Svetog grada – u Jerihon.

Prije je vrijedio zakon *ora et labora – moli i radi*, namjesto toga danas vlada zakon *labora et consume – radi i konzumiraj!* Potrošnja sredstava za smirenje neprestance raste. Istodobno raste i potrošnja sredstava koja pospješuju djelatnost, aktivnost, radnu sposobnost. Radoličarstvo. Moramo imati na pameti: Kemija ili farmakološka industrija nema interesa da se bilo što promijeni u čovjekovu biću, postojećem poretku, jer kad bi donosila zdravlje, sutra ne bi inače imala što prodavati i nuditi na tržnici svojih proizvoda. Naprotiv, što nas je više bolesnih, njoj je sigurnija i zajamčena veća zarada. Kao i za ove pandemije i drugih epidemija.

Sve što radite, rekao bi Pavao, neka bude proslava Boga. Ne budemo li temeljiti u obrađivanju vlastitoga srca, sve će se trajno svoditi samo na to da ćemo biti ljudi trenutka, bez dubine u samima sebi, a naše tlo nikada ne će biti ni dovoljno duboko ni dovoljno dobro da prihvati Isusovu prisposobu o sijaču i sjemenu. Svatko je od nas pozvan na obraćenje, na obrat svog ponašanja, pozvan na ponovni sklad sa svojim Stvoriteljem. Konačno će otkupljenje uslijediti kad se ponovno uspostavi partnerstvo između Boga i čovjeka, čovjeka i stvorenja te čovjeka i njegova bližnjega. Prema uzoru Isusa Krista...Čovjek mora iskusiti preobrazbu, zbiljsku i vidljivu da bi iz ovoga svijeta prešao u njegovo divno svjetlo, njegovu ljubav i život. Kao što se gusjenica jednoga dana pretvara u predivna leptira, i nama je moguća preobrazba i obrat snagom Duha Božjega. Tjelesni čovjek, nesposoban za dobro i za susret s Bogom, postaje Duhom Božjim anđeo, stvorenje svjetla. Bitno je samo dopustiti Bogu da u nama djeluje, da nas preobražava u ono što on želi i hoće.

Post je u najširem značenju odricanje od suvišnih stvari. Ne odnosi se na osnovne stvari i potrebe koje pripadaju čovjekovoj strukturi i pravilnom funkcioniranju duševnih i tjelesnih sposobnosti; njih se čovjek niti može niti smije odreći jer bi time ugrozio sebe i zgriješio protiv ljubavi prema sebi, što je njegova osnovna dužnost i istodobno kriterij ljubavi prema bližnjemu. Iz toga okvira čovjek ne smije nikad izaći. Post i potreba da se posti polazi od činjenice da je upravo višak nekih stvari ponekad veći problem negoli nedostatak potrebnih stvari. U tome je slučaju potreba i praksa posta pravi i nezamjenjiv lijek.

fra Ljudevit Rupčić

Ova knjiga puna je dokaza za opravdanost posta, ona je i molitva da se oživi praksa posta i u Crkvi i u cijelome svijetu. Inače će čovjek biti nesposoban održati sebe i svijet u potrebnome redu i skladu.

M
INFORMATIVNI
CENTAR **MIR**
MEĐUGORJE

Sva izdanja možete kupiti na web stranici **www.medjugorje.store**

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

PROMJENA SVIJETA MOLITVOM SLABIH LJUDI

FRA MARINKO
ŠAKOTA

Temeljna poruka Međugorja glasi: Gospa želi mijenjati svijet i unijeti Božji mir u nemirni svijet *molitvom*, i to molitvom *jednostavnih ljudi*:

„Zato vas pozivam da svi sa mnom preko molitve gradite novi svijet mira.“ (25. 12. 1992.)

Zar ne zvuči gotovo nevjerojatno da smo toliko važni? Poslušajmo Gospu što govori o nama i o našoj ulozi u miru u svijetu:

„Draga djeco, želim da shvatite da je Bog odabrao *svakoga od vas* da bi ga upotrijebio za *veliki plan* spasenja čovječanstva. Vi ne možete znati koliko je *velika* vaša uloga u Božjem nacrtu. Zato, draga djeco, molite da biste u molitvi mogli shvatiti plan Božji preko vas.“ (25. 1. 1987.)

Sljedeća poruka potpuno jasno otkriva što smo mi u Gospinu planu: „Vi ste, dječice, moja nada.“ (25. 1. 2023.)

Zamislite, mi smo Gospina nada! Koliku važnost Gospa pridaje upravo nama! Koju predivnu zadaću nama prepušta! Koje i kakvo jedinstveno poslanje za mir u svijetu! Zar smijemo to prokockati?!

Podsjetilo me ovo na reakciju Šimuna Petra kada je pred Isusom i nakon neočekivanog ulova ribe shvatio da je slab i grješan: „Idi od mene! Grješan sam čovjek, Gospodine!“ (Lk 5,8) U trenutku kada je Šimun Petar uvidio da Isus s njim ne treba imati nikakva posla, da s njim ne može ništa postići, da je ništavan, Isus mu – upravo njemu, baš njemu takvomu, slabomu i grješnomu, „običnom“ ribaru – dodjeljuje novu ulogu, veliku ulogu, veliku zadaću i poslanje: „Ne boj se! Odsada ćeš loviti ljude!“ (Lk 5,10) Odsad ćeš dakle okupljati, pridobivati ljude za kraljevstvo Božje! Ti, baš ti takav!

Ovdje moramo svladati važnu pouku. Iako možda katkad pomislimo da su drugi sposobniji od nas i da je ono što činimo bezvrijedno, Gospin pristup potpuno je drukčiji: „Znam, draga djeco, da možete, a ne želite zato što se osjećate malima i poniznima u ovim stvarima. Trebate biti odvažni...“ (31. 10. 1985.)

Budući da nas Bog smatra važnima i potrebnima, a Gospa isto tako, i mi moramo osvijestiti vlastitu vrijednost i ulogu u miru u svijetu. I mi, iako maleni i grješni, možemo puno dobrog učiniti. Naravno, ako vjerujemo. I ako želimo.

Neočekivana je Gospina dinamika širenja mira u svijetu, jer ne polazi od promjene političkih i gospodarskih sustava, od moćnika i mase, nego od čovjeka kao pojedinca, njegova srca i njegove molitve:

„Bog je sami mir, zato se približite njemu po vašoj osobnoj molitvi, a onda živite mir u vašem srcu i tako će mir iz vašeg srca poteći kao rijeka u cijeli svijet.“ (25. 2. 1991.)

„Želim vam dati mir, a vi ga nosite u svojim srcima i darujte ga drugima, sve dok Božji mir ne zavlada svijetom.“ (25. 12. 2002.)

Dakle, Gospin put do mira u svijetu vrlo je jasan: polazi od pojedinca, njegove molitve i njegova srca, širi se na obitelj, a preko obitelji do drugih ljudi u svijetu.

„A na poseban način, dječice, pozvani ste da živite i svjedočite mir, mir u vašim srcima i obiteljima, a preko vas mir će poteći i svijetom.“ (25. 9. 2002.)

„Danas vas pozivam da molite za mir. Mir u ljudskim srcima, mir u obiteljima i mir u svijetu.“ (25. 1. 2017.)

PUT DO MIRA BEZ NASILJA

Gospin put do mira put je tihe promjene u molitvi. No, iako tiha, promjena postiže velike učinke na čovječanstvo: „Kako sam već govorila, i sad vam ponavljam, dječice, samo molitvom i postom mogu se zaustaviti i ratovi.“ (25. 2. 2003.)

Zamislite što Gospa kaže: Molitvom i postom mogu se zaustaviti *ratovi!*?

Ovdje se nameće pitanje: Što bi bilo da smo kao Crkva u Hrvata (biskupi, svećenici i vjernici) ozbiljno prihvatili Gospine pozive na molitvu i post? Možda do rata u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini ne bi ni došlo?

Zašto nas Gospa poziva na molitvu i post kao put do pravoga mira shvatit ćemo kada spoznamo da je Njezin put do mira u potpunosti nenasilan. A molitva i post takav je put, bez ikakve pomisli na bilo kakav pritisak na druge i drukčije, a kamoli na nasilje!

Učeci nas putu mira, Gospa nas poziva da budemo kao „janjci i golubovi“, da ljubimo sve ljude na svijetu, i one koji nam nisu dragi i koji su nas povrijedili, jer se samo na takav način može širiti pravi mir.

Ne možemo biti ljudi mira u odnosu prema drugima koji nisu u miru, koji su daleko od Boga i Božje

ljubavi, od vjere i nade, ako se ne otvorimo Duhu Svetomu i Njegovim darovima: „Molite, dječice, da se u vama nastani u punini Duh Sveti, da biste mogli svjedočiti u radosti svima onima koji su daleko od vjere. Napose, dječice, molite za darove Duha Svetoga, da u duhu ljubavi budete svakim danom i u svakoj situaciji bliže bratu čovjeku i da u mudrosti i ljubavi nadvladate svaku poteškoću.“ (25. 5. 2000.)

Kao što Gospa nas poziva da budemo Njezini pomoćnici u širenju mira i moli za nas, ali nam daje slobodu i strpljivo čeka i trpi, tako želi da se i mi ophodimo prema svijetu koji je daleko od Boga i mira: da molimo za njega, da mu damo slobodu i nastavimo strpljivo ljubiti i trpjeti za taj svijet.

No, unatoč tomu što se svijet udaljava od Boga, Gospa vidi ono za čime taj svijet ipak u dubini sebe žudi i čezne. Stoga Majka usmjereva pogled i srce djece koja se odazivaju Njezinu pozivu k toj čežnji i želi da njihov način pristupa u širenju mira bude posve nenasilan, ispruženih ruku i radosna srca.

A upravo u tom i takvu načinu otkrivamo smisao i bit kršćanskoga poziva.

„Vi ste svi po krštenju na poseban način pozvani i ljubljani, zato svjedočite i molite da biste *bili* moje ispružene ruke ovom svijetu koji žudi za Bogom i mirom.“ (25. 12. 2011.)

Mali je dječak posjetio djeda. Našao je kornjaču i počeo ju promatrati i diviti joj se. Istog časa, kornjača se uvukla u svoj oklop i dječak je uzaludno pokušavao izmamiti je van štapićem.

Djed, koji je sve to promatrao, spriječio ga je da dalje muči životinju: „To je pogrešno. Dođi, pokazat ću ti kako se to radi“, reče i, unijevši kornjaču u kuću, stavi je pored peći da se ugrije.

Za nekoliko minuta, kad se kornjača ugrijala, ispružila je glavu i noge iz oklopa i počela hodati prema dječaku.

Djed će na to: „Nikada ne pokušavaj nekoga prisiljavati na nešto. Samo ga nastoj grijati svojom dobrotom i tada će se taj od neprijatelja pretvoriti u prijatelja.“

POST

Zašto u govoru o molitvi razmatramo temu posta? U kakvu se odnosu

nalaze post i molitva? Ima li post neke veze s molitvom?

Isus spaja post i molitvu. Nakon što učenici nisu mogli izagnati nijemoga duha iz dječaka, Isus ga oslobađa, a na pitanje učenika zašto to njima nije uspjelo, Isus im odgovara: „Ovaj se rod ničim drugim ne može izagnati osim molitvom i postom.“ (Mk 9,29)

I u Gospinim su porukama molitva i post gotovo neodvojivi: „Draga

U postu spojena s molitvom skriva se čudesna moć. Ne bez razloga Gospa ističe kako se *molitvom i postom mogu i ratovi zaustaviti* (25. 2. 2003.). U tom smjeru razmišljao je i sveti Bazilije:

„Kad bi međutim svi narodi prihvatili savjet o postu, kako bi sredili svoja pitanja, ne bi više ništa sprječavalo da u svijetu vlada najdublji mir; narodi ne bi više ustajali jedni protiv drugih, niti bi više dolazilo

vlasti određenih sila koje upravljaju nama i našim životom. Primjerice, ako su alkohol i cigarete preuzeli kontrolu nad nama, post nam pomaže da se oslobađamo te vlasti. Uz to, ako smo pod vlašću mržnje, zavisti i nepraštanja, uloga posta u tome je da nam pomogne izići iz tog ropstva.

Nadalje, smisao i ulogu posta shvatit ćemo ako ga promatramo iz kuta *poslanja* za naviještanje kraljevstva Božjega. Isus šalje učenike

Ne će nam biti teško postiti kada nas obuzme radost zbog otkrića Božjega kraljevstva, Božje ljubavi i dobrote.

Gospa želi da sebe, svoj život posvetimo Njoj i Njezinim planovima, da ne živimo samo za sebe, nego da širimo mir oko sebe, da postanemo Njezini suradnici i da joj pomažemo u ostvarenju Njezinih nauma. I u sljedećoj nam poruci to jasno daje do znanja: „Zato vas sve pozivam, draga djeco, da molite i postite još jače. Pozivam vas na odricanje za devet dana, tako da se s *vašom* pomoći *ostvari* sve što ja želim ostvariti preko tajna koje sam započela u Fatimi.“ (25. 8. 1991.)

Dakle, molitva i post pomažu nam izrasti u što bolje učenike u Gospinoj školi i što sposobnije širitelje mira po svijetu. Post i

Foto: Arhiv ICMM

djeco, postite i molite srcem!“ (20. 9. 1984.)

Na koji su način povezani post i molitva? U kojem odnosu stoje?

Ne možemo povući strogu granicu gdje prestaje molitva a počinje post, ali ipak možemo reći da moliti znači *biti s Bogom*, biti sa Zaručnikom (Mk 2,18-20) i živjeti iz odnosa s Bogom, a post je trud oko stjecanja i čuvanja slobode kako bismo ostali u Božjoj blizini, odnosno kako bismo osjetili potrebu za Bogom i Božjom blizinom. Gospa nam to jasno kaže:

„I danas vas pozivam na post i odricanje. Dječice, odrecite se onoga što vas sprječava da budete bliže Isusu.“ (25. 3. 1998.)

„Želim vas, dječice, sve približiti mom Sinu Isusu, zato vi molite i postite.“ (25. 7. 2004.)

do krvavih sukoba neprijateljskih vojski... Post bi sve ljude naučio da se mogu odreći ljubavi prema novcu, nepotrebnim stvarima i općenito sklonosti neprijateljstvima.“

Kao i molitva, i post je put do mira u svijetu, jer je po sebi nenasilan čin. Tko posti, ostaje takoreći bez ičega čime bi se mogao „braniti“. Ostaje goloruk, bez vidljivog oslonca. Oslonjen samo na Gospodina. Zato Gospa govori da post jača vjeru:

„Želim vas potaknuti da otvorena srca i nadalje živite post. Postom i odricanjem, dječice, bit ćete jači u vjeri.“ (25. 3. 2007.)

„Draga djeco, pozivam vas u ovom vremenu na molitvu, post i odricanje da biste bili jači u vjeri.“ (25. 1. 2021.)

Post nam pomaže u oslobađanju srca od „neprijatelja“ u nama, od

da po Galileji i Izraelu naviještaju kraljevstvo Božje i pri tome na put sa sobom ništa ne nose: ni štapa ni torbe ni hrane ni obuće ni novca (Mt, 10, 10; Lk 9, 3). A razlog? Da im naviještanje dolaska Božjega kraljevstva bude na prvome mjestu, da budu slobodni od svega suvišnoga i opterećujućega, da svoje povjerenje ne polažu u sebe, nego u Boga i da se na putu ne služe nikakvom silom, da se čak ne mogu ni braniti ako bi ih tko napao. Post je u tom kontekstu čin kojim se odlučujemo „radi kraljevstva Božjega“, „poradi Isusa“ odreći, „prodati“ sve svoje čime se osiguravamo i što nas zarobljava kako bismo „kupili“ (usp. Mt 13, 44-46), stekli slobodu da naviještamo i širimo Božje kraljevstvo i kako bi jačalo naše povjerenje u Gospodina.

molitva čuvaju nam slobodu za to poslanje. Post nas uvijek iznova podsjeća na milost koja nam se daruje preko Gospe i na priliku da se preko nas, naše molitve i života ostvaruje nebeska misija. Budući da nas životne okolnosti uvijek iznova udalje od tog cilja (poslovi, brige, materijalni svijet, „važnije“ osobne obveze ili osobe) i često se bavimo sporednim stvarima, post nas budi iz sna i oslobađa kako bismo se mogli nenavezani posvetiti Gospi i Njezinim planovima.

Post nas dakle osposobljava (osloboduje, priprema) za ostvarenje Gospinih planova i nastupanje kao Gospinih suradnika mira u ovome vremenu.

I ne zaboravimo praktični dio posta: Gospa želi da postimo srijedom i petkom, „strogo“ (14. 8. 1984.), o kruhu i vodi i ono najvažnije – srcem.

Dorothy Day otputovala je jednom za vrijeme Drugoga vatikanskoga sabora u Rim. U siromašnoj gradskoj četvrti unajmila je sobu te deset dana molila i postila o kruhu i vodi za Sabor. Nakon toga se vratila u New York – onako kako je i došla u Rim: na teretnom brodu. To bijaše sve.

U idućem broju: **Moliti srcem**

Duboko sam uvjeren da će svaki dobronamjerman čitatelj koji u ruke uzme ovu knjigu doživjeti pravu opijenost Gospinom duhovnošću koja je plod njezine škole koje se ne treba bojati, već odvažno u nju stupiti. Knjiga je pisana jednostavno i praktično da doista može poslužiti kao udžbenik u toj školi, ali i kao primjerice vrlo prikladno gradivo za duhovne vježbe ili osobno duhovno štivo. U svakom slučaju ona predstavlja pravo osvježenje i obogaćenje literature koja se bavi međugorskom duhovnošću. (fra Ivan Dugandžić)

M
INFORMATIVNI
CENTAR *MIR*
MEĐUGORJE

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

Foto: Arhiv ICM

Svet život jedini je put za razumijevanje riječi *vjerujem*. Jedino svet čovjek pravo proniče dubinu i biblijsko značenje riječi *vjerujem*. Božja riječ u sebi nosi tajnu i dubine svega stvorenoga na nebu i na zemlji. Slušanje i vjera u Božju riječ jest stvariteljski čin kao i govor Božje riječi. Božja Riječ jednako je živa i stvariteljska i danas kao i onoga dana kada je svijet po njoj započeo. Onih prvih sedam dana stvaranja i danas traju i vječni su. Blažena Djevica Marija riječ je Anđelovu slušala, vjerovala i u punini primila i tako vjerom stvarala novi svijet. U Isusovoj riječi Petar je, u vjeri, prepoznao Gospodina. Iz Petrove vjere nastala je Crkva. Sve počiva na Božjoj riječi. Milost na milost. Pilat se čudio i ništa nije shvatio. Vjera ima stvariteljsku snagu i na djelu je i onda kada čovjek ne vjeruje i kada ne prihvaća vjerničko gledanje na svijet. Srce postoji i onda kada ne znamo za njega. Vjera stoji na temeljima Božje milosti i dolazi iz Božje milosti.

FRA SVETOŽAR
KRALJEVIĆ

Svaki čovjek u sebi ima komadiće i tragove vjere ma koliko god oni bili maleni, siromašni i sakriveni. U tragovima vjere Bog je prisutan i onda kada čovjek vjeru nije i tvrdi da je ateist i kada se protivi svemu što bi vjera mogla biti. Na te tragove upućuje Gospodin Isus kada Pilatu reče: „Ne bi imao nada

mnom nikakve vlasti kad ti ne bi bilo dano odozgo“ (Iv 19,11). Vjera oca u dijete, u suprugu, u prirodu, pa i onda kada kaže da je ateist, trag je vjere u Boga. S vjerom čovjek je stvoren, i kao i tijelo vjeru je dobio prije nego je o tome mogao odlučiti. Gospodin Bog stoji uz vjeru i onda kada čovjek vjeru odbacuje i ne želi s vjerom surađivati. Vjera dolazi iz ljubavi Božje i ne zavisi od volje

čovjeka. Izvor je iz kojega svi izvori dolaze. Vjera je stvarnost u kojoj sve prebiva i veća je nego što oči vide, nego što razum može shvatiti. Vjera je Božji dio u nama i ne zavisi od nas. Ako majčina prisutnost u životu tek rođenoga djeteta ne zavisi od djeteta koliko više Božja prisutnost u nama ne zavisi od nas samih. Mi u vjeri živimo, mičemo se i jesmo kada vjerujemo i kada ne

vjerujemo. Vjera nadilazi razum i osjeća je i svu našu stvarnost. Vjera koja u nama prebiva nastala je u stvaranju i jednaka je stvarnosti našega postojanja. Ona je od početka veza sa Stvoriteljem i nije uvjetovana ljudskom odlukom. Bog je stvorio čovjeka prije nego je čovjek mogao u njega vjerovati, o njemu razmišljati, njega birati ili o njemu nešto znati ili odlučiti. Bilo što se dogodilo, Bog ostaje čovjeku vjeran. Bog ostaje vjeran svem materijalnom i duhovnom bogatstvu koje mu je darovao pa i onda kada čovjek ne priznaje njegovo postojanje. Naša bilo kakva odluka, znanje ili kontrola ne uvjetuju Božje djelovanje. Čudesni fenomeni u prirodi o kojima čovjek i dalje vrlo malo zna, o kojima život ovisi ni malo ne zavise o ljudskom znanju. Koliko više Stvoritelj u svom postojanju ne zavisi od toga da li čovjek o tome nešto zna ili u to vjeruje.

Vjera su jedine oči kojima čovjek gleda Stvoritelja. Vjera je komunikacija na razini većoj nego razum može razumjeti, nego riječi mogu kazati, nego uši mogu čuti. Gledanje očiju i slušanje ušiju samo je siromašna slika onoga što duša u vjeri može vidjeti i čuti. Vjera su oči i uši i srce i razum i duša kojim Blažena Djevica Marija prima poruku anđela Gabrijela. Uho Blažene Djevice Marije koje je slušalo anđela Gabrijela jest isto uho koje sluša naše molitve. Vjera je komunikacija po kojoj sveti Franjo gleda nebo i zemlju, po kojoj sluša i razumije Stvoritelja. Vjera s kojom Franjo prima Kristove rane jest ista vjera s kojom govori braći. Vjera koliko god bila neznatna i malena ona je uvijek gen Božje prisutnosti u čovjeku. Naše postojanje jest znak i komunikacija vjere prije nego bilo što razum može shvatiti ili nešto o tome odlučiti. U onome što nazivamo vjera čovjek siromašno muca i kao u tami napipava Stvoritelja kojega srce nazire i traži. Sveti Franjo je zanijemio i plače jer riječi ne mogu iskazati bogatstvo Božje ljubavi koja ispunja njegovo srce. Zbog neizrecive želje da iskaže osjećaje ushita za Božje stvari Franjo svoj život pretvara u vječnu molitvu i divljenje. U vjeri nalazi sve i izvan vjere ništa nema. Vjera Franju upućuje na stvarnosti do kojih razum ne može doprijeti.

Vjera koliko god bila neznatna i malena ona je uvijek gen Božje prisutnosti u čovjeku. Naše postojanje jest znak i komunikacija vjere prije nego bilo što razum može shvatiti ili nešto o tome odlučiti. U onome što nazivamo vjera čovjek siromašno muca i kao u tami napipava Stvoritelja kojega srce nazire i traži. Sveti Franjo je zanijemio i plače jer riječi ne mogu iskazati bogatstvo Božje ljubavi koja ispunja njegovo srce. Zbog neizrecive želje da iskaže osjećaje ushita za Božje stvari Franjo svoj život pretvara u vječnu molitvu i divljenje. U vjeri nalazi sve i izvan vjere ništa nema. Vjera Franju upućuje na stvarnosti do kojih razum ne može doprijeti.

Bog ne ucjenjuje i jednako je vjeran onima koji vjeru ispovijedaju i onima koji ne vjeruju. Svima jednako služi i sve jednako ljubi. Istu milost i isto povjerenje iskazuje i vjernicima i nevjernicima. On je uvijek vjeran i istom ljubavlju ljubi onoga tko zabija čavle, kao i onoga kojega je imenom pozvao u društvo svetih apostola. Iz jedne te iste ljubavi žive i Pilat i Petar. Bog ne ulazi nasilno u prostore koje čovjek nije spreman otvoriti. Kada je dijete ljuto, kada kaže majci da je ne voli, i tada majka ljubi i ne ravna se po ljutnji djeteta. Bog vjeruje i onda kada čovjek ne vjeruje. Slika Božje ljubavi su roditelji koji su 27 godina služili potpuno paralizirano dijete. Vjera rađa ljubav i ljubav rađa vjeru. Bog jednu te istu ljubav iskazuje svakome čovjeku sve dok vrijeme traje. Na koncu, kad nestane vremena, kada nastupi smrt, zadnju riječ ima vjera. Ako na koncu i dalje čovjek ne vjeruje, ako se nevjerom ogradi, onda će nevjera biti zadnja njegova riječ. Stvoritelj ne će nasilno ići do čovjeka. Poštivat će njegovu zadnju riječ koja je odbila vjerovati.

Po svojoj prirodi čovjek je pozvan na stvaranje. Drvena tipka na klaviru sama za sebe ne vrijedi. Tipke i sam klavir ne mogu doći do uha slušatelja. Skup nekih drvenih, metalnih i plastičnih predmeta koje nazivamo klavir uhu ništa ne znače. Slušatelj čuje glas tek kad pijanist intervenira na klavirskim tipkama i u njima budi glas nota. Slušanje daje smisao govorenju.

Vjera je put na koji je čovjek pozvan, kojim čovjek putuje zajedno sa svojim Stvoriteljem. U čudesnom

stvarateljskom procesu u vjeri i sam čovjek zajedno s Bogom postaje stvoritelj. Majka i otac i dijete postaju ono što im Stvoritelj od početka daruje. U govoru i slušanju roditelji i dijete stoje u stvarateljskom odnosu i tako nastavljaju onih prvih sedam biblijskih dana stvaranja. Govornik riječi i slušatelj riječi razumjet će se tek kad uđu u stvarateljsku komunikaciju.

Molitva je krvotok vjerovanja i razlikuje se od svagdanjeg govora. Govor o bolesnom čovjeku jest govor i ništa drugo. Molitva za bolesnoga čovjeka stvara prostor za ljubav i donosi novu vrijednost. Molitva je bliža stvarateljskoj Božjoj Riječi jer dolazi iz stvarateljske Božje Riječi. Molitva kao stvarateljski govor u naš svijet smrću omeđen donosi pogled prema vječnosti. Molitva je nagovještaj slobode smrću zarobljenom čovjeku. Molitva je onoliko veća od svakodnevnog slušanja vijesti, čitanja dnevnoga tiska ili našega svakodnevnog razgovaranja koliko je vječnost veća od vremena.

Molitva je bolja komunikacija vjere nego teologijski diskurs. Molitva pa koliko god bila skromna jest komunikacija o stvarnostima koje su veće nego mi sami i zato molitva nas nosi dalje nego sami možemo doći. Naši razgovori i naše teologijsko razmišljanje koliko god bili mudri slični su drvenoj tipki na klaviru. Vjernik u molitvi izgovara Božju riječ i zato njegova riječ oplemenjena Božjom snagom postaje stvariteljska. Dok teolozi prebiru po teologijskim formulama i prebacuju šture riječi teologijskih tekstova s

jedne stranice na drugu, iz jedne knjige u drugu, sveci Božju Riječ utjelovljuju i tako krvlju i znojem upisuju čine vjere u tvrde zemljane staze kojima hode.

Njemačka teologija u velikim zvijezdama teologijske znanosti dvadesetoga stoljeća kao što su Karl Rahner i Hans King imala je slavne mislioce, ali bojim se da Crkva u njima nije imala proroke i svece. Njihova ostavština ispisana u bezbroj svezaka već je dočekala sudnji dan zaborava i nažalost ne pomaže zbunjenim kršćanima. Po plodovima ćete ih prepoznati. Samo vjernačka teološka riječ potvrđena svetim životom i trpljenjem, riječ koja se čuje mirisom stada, kako papa Franjo govori, riječ koja se prelijeva u molitvu, ima snagu Kristove stvariteljske riječi i zato mijenja svijet. Samo sveti ljudi, i kada šute i kada govore, autentično tumače tajne vjere. Autentična teološka i vjernačka riječ Edith Stein, Ditricha Bonhoeffera, Josipa Ratzingera ne prestaje govoriti. Čovjek imenom Grgo Turić u Žitačama kod Konjica neznani mučenik našega vremena krvlju je potvrdio vjeru kada su ga živoga vukli po asfaltu i prebili na drvo na kojemu je umro. Ondje gdje se vjernički život događa, gdje se za Riječ krvi lijeva, tu vjernici potvrđuju autentičnosti vjere o kojoj govore Pisma. Posvećeni vjernik u govoru o vjeri rijetko koristi riječi.

Riječ *vjerujem* ostaje tajna i onda kada se njom kitimo i kad se protiv vjere borimo. Najčešće čovjek ne zna gdje stoji naspram vjere pa i onda kada se u nju zaklinje ili kada se protiv nje bori, sve do onoga trenutka kad dođe njegovo vrijeme. Kada naiđe sluškinja ma tko god to bio ili kad se ponudi 30 srebrnjaka, tada se otkrivaju tajne srđaca. Petar se preplašio kada je pomislio da ga je sluškinja prepoznala i reče da toga čovjeka ne poznaje. Bojim se da tih izdaja pritažena u duši, trajno počiva u nama, a tek onda kada naiđe sluškinja, kada se ponude srebrnjaci, slabost, strah, kalkulacije izlaze na vidjelo. Stanje tihe i pritažene spremnosti primiti srebrnjake ili pokloniti se sluškinji očituje se nekada samo u mašti, nekada u internet stranicama koje otvaramo, u prijateljstvima koja imamo ili koja izbjegavamo, u onome što činimo ili u onome što propuštamo činiti.

Trideset srebrnjaka nedjeljom pojavljuju se u obliku ugodne stolice, linije manjeg otpora, u tipičnim riječima: lijeno mi, došli mi prijatelji, korona, umoran sam, moram kuhati ručak, gledat ću misu na TV-u, čuvam djecu, radim, ma ja ću se u kući pomoliti. Često susrećemo sluškinje i srebrnjake u prijateljima s kojima se zabavljamo, s kojima pijemo, pričamo slobodne viceve i s kojima se opuštamo. Susrećemo ih u poslovnim odlukama i inim odlukama koje nisu po Božjoj mjeri. Tako ljudi zarobljeni svatko sa svojom srebrnjacima i sluškinjama, stvaraju svijet u kojemu kao kršćani teško smo prepoznatljivi. Nekada i vlastita djeca u roditeljima ne prepoznaju vjernike i ako se ovi u vjeru zaklinju. I Juda i Petar htjeli su ostati vjerni Kristu ali u isto vrijeme izvući se iz prijetećih okolnosti i poći lakšim putem. Izdajnički put najčešće počinje u nedjelju, neodlaskom na svetu misu, a čvrsto tvrdimo da smo vjernici. Kušnja je da i dalje tvrdimo da smo vjernici ali na lakši način, bez sakramenta. Susret sa sluškinjom odlučuje o nedjeljnoj svetoj misi, o krštenju djeteta, o vjenčanju, o svetoj ispovijedi, o krizmi. Susret s modernim sluškinjama i srebrnjacima, gdje čovjek ne poznaje Gospodina kao Petar i poznaje Ga kao Juda, postavlja nova načela i nove mjere vjere. Po Petru i po Judi o sebi više znamo. Izdaja ne dolazi iz razuma. Dolazi iz nekoga čudnoga egzistencijalnoga straha. Interesi, strahovi, brige koje razum ne može kontrolirati donose prevagu i odlučuju kome ćemo vjerovati. Teško je razumjeti čovjeka koji ima miran život, kuću, suprugu, dobar posao, šestero djece i hladno ode u Njemačku. Pokrenulo ga ono nešto što je i Petru i Judi oduzelo razum. Razmišljam što bi bilo da nisu ponudeni srebrnjaci i da se u onome kasnom noćnom satu sluškinja nije pojavila. Bi li se Judina slabost utopila u vjernost vjernih? Bi li bilo bolje da sluškinja nije naišla? Izgleda da se ne može dogoditi da sluškinja ne naiđe i da se srebrnjaci ne ponude pa u kakvom god to obliku bilo.

Jedanput čovjek kojega sam poznao kao nevjernika začuđeno primjećuje da se boji da možda i on vjeruje. „Imam silnu potrebu kad god se ukaže prigoda svima

**RIJEČ VJERUJEM
OSTAJE TAJNA I
ONDA KADA SE
NJOM KITIMO I
KAD SE PROTIV
VJERE BORIMO.
NAJČEŠĆE ČOVJEK
NE ZNA GDJE STOJI
NASPRAM VJERE
PA I ONDA KADA
SE U NJU ZAKLINJE
ILI KADA SE
PROTIV NJE BORI,
SVE DO ONOGA
TRENUTKA KAD
DOĐE NJEGOVO
VRIJEME. KADA
NAIĐE SLUŠKINJA,
MA TKO GOD
TO BIO ILI KAD
SE PONUDI 30
SREBRNJAKA,
TADA SE
OTKRIVAJU TAJNE
SRĐACA. PETAR SE
PREPLAŠIO KADA
JE POMISLIO DA
GA JE SLUŠKINJA
PREPOZNALA I
REČE DA TOGA
ČOVJEKA NE
POZNAJE.**

Foto: Arhiv ICMM

kazivati i ponavljati da ne vjerujem. Ne uspijevam razumijeti zašto to činim. Možda sebe liječim od straha koji je u meni? Lakše mi je kad god nekome kažem da ne vjerujem. Uzbudljivo je ljudima kazivati da ne vjerujem. Jesam li postao ovisnik o ovome kockarskome govoru? Da li sebe pravdam ili me nešto iz daljine zove pa se opirem? Ne znam! U djetinjstvu uvijek sam se tukao i borio protiv starijega brata. Je li se u vjeri pojavio neki novi stariji brat?“

Opredjeljenje zvano *ne-vjerujem* nesretnike koji su sebe prozvali komunistima odvelo je u tragična povijesna lutanja i u neizreciva stradanja mnogih. Ne znamo kamo vodi moderno *ne-vjerujem* znanstvenike, državnike, ekonomiste i sve one koji ispovijedaju vjeru da ne vjeruju. Želio bih vjerovati da današnje *ne-vjerujem* ljude vodi

Kada znanstvenik dođe do kraja vremena, nakon što je prošao sve neizrecive dubine atoma i beskrajne širine svemira, ostaje mu odlučiti hoće li ići dalje. U hrabrim putovanjima kroz svjetove znanstvene radoznalosti može se dogoditi susret s onim koji iz neumoljive sakrivene tišine svime upravlja.

nekim boljim putem i da ne će dovesti do novih stradanja kao što je to bilo godine 1945 s profesorima Širokobriješke gimnazije.

Uvijek smo nanovo iznenađeni i ohrabreni Isusovom porukom da najviše što čovjek može biti jest biti dijete, dijete Božje. Neka dijete razastre igračke na sve strane svijeta i neka igračke budu što ljepše, bolje i korisnije. U svijetu u kojemu je dijete mjera svemu, tražimo one koji su djetetu najbliži. Vjernici i znanstvenici kao djeca najspremniji su igrati se, tražiti, radozno gledati, slušati, učiti; ostavljati staro i tražiti novo i nikada stati. Znanost je čudesna igra u kojoj znanstvenici kao radoznala djeca svakoga dana istražuju prostor koji ih okružuje. Samo nebo im je granica. I nebo i zemlja raduju se kad znanost napravi korak u novom i boljem razumijevanju svijeta oko

sebe. Ako se otac i majka raduju djetetu koje hoda, koliko se više Stvoritelj raduje djetetu koje radozno gleda prema dubinama zemlje i visinama zvijezda. Znanost i vjera kao dvoje zaljubljenih promatraju se i nikada se ne će prestati ljubiti i nikada ne će prestati igrati se, tražiti još više i ići još dalje. Jedno drugome sve više prostora daruju da uvijek idu dalje i da nikada ne stanu. Vjera i znanost su glazbena simfonija što jedna uz drugu idu i jedna drugu prate. Što jedna ide dalje u shvaćanju druge to simfonija postaje veličanstvenija. Naravno da će se ponekada djeca posvađati, čak i potući jer se možda nisu razumjeli ili su se krivo razumjeli.

Vjernici i znanstvenici s vječnom dječjom razigranošću i radoznošću ne zaustavljaju se i ne prestaju se igrati kao sretni i hrabri istraživači

hodeći kroz čudesni svijet koji im se daruje. Ipak u jednome trenutku u ovome čudesnome zajedničkom hodu dolazi trenutak gdje se vjernik i znanstvenik moraju rastati. Vrijeme koje znanstvenika prati, koliko god bilo kratko ili dugo, zaustavlja ga i rastavlja od vjernika. Znanstvenik staje, a vjernik ide dalje.

Hodeći kroz ljepotu zemaljske prirode, sveti Franjo dolazi do nebeske vječne Božje ljepote i do spoznaja nebeskih tajni i mudrosti. U vjeri koja je most između vremena i vječnosti Franjo nastavlja put.

Kada znanstvenik dođe do kraja vremena, nakon što je prošao sve neizrecive dubine atoma i beskrajne širine svemira, ostaje mu odlučiti hoće li ići dalje. U hrabrim putovanjima kroz svjetove znanstvene radoznalosti može se dogoditi susret s onim koji iz neumoljive sakrivene tišine svime upravlja. Bog ne postavlja granice gdje bi radozno gledati trebalo stati. Ne određuje dokle bi djeca trebala ići i gdje bi se trebala prestati igrati. Istraživačka radoznalost želi još više i još dalje voditi do još većega znanja, gdje se dijete u vječnoj radoznalosti nikada ne će prestati igrati. Znanstvenik i vjernik u radoznalosti nikada ne bi trebali stati. Vjernik ide dalje u susret Onome tko je otac i majka i izvor svakoga znanja. Vjernik radozno želi ići korak dalje, prići mu bliže i upoznati ga bolje. Po naravi izgara od želje za još jedan pogled, za još jednu prigodu, za susret koji je sličan ljubavnome. Želi susresti i upoznati tajne vječnosti. Vjernik sveti Franjo trči u zagrljaj i raduje se sestrici smrti. Znanstvenik koji je odlučio ne vjerovati u susretu sa smrću ostaje bez riječi, zarobljen odlukom koju je sam napravio. Ostaje zarobljen svijetom od kojega je tražio slobodu. Stvorenome svijetu pripisivao je čudesne, stvariteljske moći i ostaje prevaren i izdan. Na koncu u svemu zadnju riječ ima smrti.

„Oblikovana sam još od vječnosti, od iskona, prije nastanka zemlje. Rodih se kad još nije bilo pradu-bina, dok nije bilo izvora obilnih voda. Knjiga Izreka (8 23-24) govori o Duhu Božjemu, ali i o duhu radoznaloga čovjeka koji zemlju nastanjuje. Vjernik tek u smrti vidi početak gdje radoznalost i igra djeteta tek pravo započinje.

MAJKA NAS LJUBI I VODI PREMA RADOSTI SRCA

„Draga djeco! obraćajte se i obucite se u pokorničke haljine i osobnu duboku molitvu te u poniznosti tražite od Svevišnjega mir. U ovom milosnom vremenu Sotona vas želi zavesti, a vi, dječice, gledajte moga Sina i slijedite ga prema Kalvariji u odricanju i postu. S vama sam jer mi Svevišnji dozvoli da vas ljubim i vodim prema radosti srca, u vjeri koja raste za sve one koji Boga ljube iznad svega. Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.“ (Poruka, 25. veljače 2023.)

- U ovoj poruci možemo uočiti četiri važne stvari koje pred nas stavlja naša nebeska Majka, Kraljica Mira:
- Sotona djeluje i želi nas zavesti
 - Gospa kaže da je s nama
 - Pokazuje nam put kako ne dopustiti Sotoni da nas zavede
 - Otkriva nam svoj plan s nama

- Gospa je majka, a majka želi zaštititi svoju djecu od opasnosti koje na njih vrebaju. Zato nas upozorava da nas Sotona želi zavesti.

Sotonin način zavodjenja sastoji se u tome da naš pogled i srce usmjeri od Boga i molitve prema materijalnim stvarima, prema tjelesnim potrebama (hrana...), da se bavimo svim i svačim kako bismo se udaljili od Boga i molitve, kako ne bismo više osjećali potrebu za Bogom i kako bismo jednom rekli: Meni Bog ne treba! Ja mogu lijepo živjeti bez Boga!

Samo slijepac može ne vidjeti koliko uspjeha Sotona ima u današnjem svijetu! Priča s prvih stranica Biblije o zmiji koja Adamov i Evin pogled usmjerava od Boga prema plodovima lijepa izgleda nije tek priča. To je stvarnost! Iako toga nisu

svjesni, ljudi danas mahom vjeruju „zmiji“ i slijede je.

Sotona nikad ne govori o grijehu, ali u pozadini svega što čini njegova je nakana da upadnemo u grijeh, da nas grijeh zaslijepi, zarobi i učini površnim. Sotonino djelovanje nije odmah lako prepoznatljivo, jer na čovjeka djeluje preko „malih“ stvari.

No, Gospa kao istinska majka tješi svoju djecu. Tješi nas tako što nam kaže da je s nama. Velika će radost biti u nama ako shvatimo: Gospa, nebeska Majka, je s nama! Nestat će straha i zabrinutosti, a pojavit će se radost, zahvalnost i nutarnja sigurnost.

Zamislimo, Gospa, Isusova majka, svaki mjesec upućuje nam poruke! Gospa danas, u ovom našem vremenu, govori nama! Tebi i meni! Zar to nije čudno? Zar sada nije trenutak da se probudimo i trznemo? Iz

Gospinih riječi vidimo da još nije kasno, da još možemo odgovoriti na Njezine pozive.

Gospa čini suprotno od Sotonina djelovanja: Poziva nas na obraćenje, na obrat u gledanju, tj. da svoj pogled usmjerimo prema Isusu: „obraćajte se... a vi, dječice, gledajte moga Sina i slijedite ga prema Kalvariji u odricanju i postu“. Evo nam načina kako ostati slobodni: a) Odricati se i postiti kako bi se u nama budila čežnja i potreba za Isusom; b) Gledati u Isusa u dubokoj osobnoj molitvi, u klanjanju, u molitvi pred križem, u čitanju evanđelja.

Zašto nas Gospa poziva na „duboku osobnu molitvu“? Jer Sotonina je nakana da ostanemo na površini. A ostati na površini znači ne „ukorijeniti se“, ne učvrstiti se. Kao takve, lako nas je srušiti. Duboka molitva je molitva srcem. U njoj silazimo u dubine Božje ljubavi. Ne ostajemo na površini, u monologu, samo u molitvi riječima, već otvaramo srce Božjoj riječi i ljubavi. Poput Marije, Isusove i naše majke.

Zašto Gospa pored duboke spominje i osobnu molitvu?

Da bismo shvatili što je osobna molitva, valja nam najprije razlučiti što je osoba. Postoji promišljanje da je osoba autonomno, samostalno biće koje počiva u sebi samome i koje živi za sebe. No promotrimo li pozornije, uočavamo da osoba ne može postati osoba bez *odnosa* s drugima. Biti osoba razvoj je koji ovisi o *odnosu* s drugima (roditeljima, prijateljima, učiteljima i svijetom koji je okružuje). Istina, svaka je osoba samostalna, jedinstvena i neponovljiva, ali bitan je njezin odnos s drugima. Isključimo li tu pretpostavku, ne ostaje ništa. Nastaje praznina. Zato biti osoba znači *biti u odnosu*.

Posebno važan odnos za razvoj osobe odnos je s Bogom. Čovjekovo dostojanstvo temelji se na vjeri da je svaki čovjek osoba koju je Bog stvorio, koju naziva posebnim imenom i na poseban način ljubi. Svaki je čovjek kao osoba jedinstven i neponovljiv.

Taj se odnos zbiva u molitvi srcem u kojoj osoba stoji u odnosu s osobnim Bogom – s Ocem, sa Sinom i s Duhom Svetim. Mi možemo čitati knjige o Bogu, teološke knjige i časopise – što je jako dobro i važno – ali

tako možemo ostati na razini znanja o Bogu. Tek u molitvi srcem mi stupamo u odnos, u osobni odnos s Bogom, s Isusom. Zato je molitva srcem neizostavna zadaća vjernika.

Dakle, osobna molitva susret je ljudske i božanske osobe, susret osoba koje stoje u bliskom, prisnom, prijateljskom odnosu jedna naspram druge. Susret moga *ja* s božanskim *Ti*.

Na koncu, Gospa nam otkriva svoj plan s nama: Majka nas ljubi i vodi prema radosti srca, u vjeri koja raste. Gospa želi da iskusi-mo nešto neopisivo: Njezinu ljubav, radost srca i vjeru koja raste, a raste ako ljubimo Boga iznad svega.

Poruka je ovo koja nas iznova poziva da u srcu još snažnije zagrlimo našu Majku, Kraljicu mira, da joj zahvalimo za Njezinu ljubav prema nama i da joj molitvom i postom pomognemo da se Njezini planovi ostvare.

Ima li veće i ljepše životne misije od ove koju nam Gospa nudi? Odgovor je jasan: Nema i ne može biti! Naravno, ako to prepoznamo i shvatimo.

GOSPIN POZIV NA BUĐENJE!

ČOVJEK SE PITAJE ŠTO TO NAMA GOSPA U DANAŠNJEM VREMENU PORUČUJE? Pa gdje će nama, milenijalcima generacije z, y i x govoriti o pokori, obraćanju, molitvi... Nama koji smo tako duboko uronjeni u mekoću i lagodnost virtualnog života, pogodnosti i neosobnosti tehnologije, brzini interneta i telefona, površnosti odnosa i svih drugih prilika koje nam pomažu što manje otkinuti od sebe! Kako se usuđuje reći nam da je sve to isprazno i prolazno! Ono kao mi trebamo potpuno okrenuti list u našem životu, odreći se svega i doista početi ozbiljno razmišljati o svrsi našeg života? Ono kao mi nismo tu radi nas samih nego kako bi ispunili plan koji Bog ima s nama? A taj plan je spasenje vlastite duše i duša onih koji su nam povjereni?

Možemo li mi to uopće „skuhati“ i shvatiti? Imamo li snage čuti ovaj veliki Gospin poziv na uzbunu i trgnuti se? (usp. „Obraćajte se i obucite se u pokorničke haljine i osobnu duboku molitvu te u poniznosti tražite od Svevišnjega mir.“ 25. 2. 2023.) Vjerojatnije je kako smo već potpuno oglušili i namaćemo se u buci oholosti u kojoj ne možemo čuti glas Istine jer „postupno, selektivnim razmnožavanjem, prirodene razlike između onih koji vladaju i onih kojima se vlada povećavat će se sve do stupnja u kojem će te dvije grupe ljudi postati skoro različiti-

PAULA TOMIĆ

ADAM I EVA, DAKLE CIJELO ČOVJEČANSTVO, ŽELJELI SU BITI KAO BOG I ODREĐIVATI RAZLIKU IZMEĐU DOBRA I ZLA. I KAO REZULTAT TOG SVOG HTIJEJENJA ZASLUŽILI SU SMRTNOST. ISUS S DRUGE STRANE, UVIJEK PRIZNAJE SVOJU OVISNOST O BOGU I TRUDI SE BITI POSLUŠAN OCU I ZBOG TOGA POSTAJE GOSPODAR ŽIVOTA. DVA POTPUNO SUPROTNA STAVA I NAČINA NA KOJI SE MOŽE ŽIVJETI NAŠE ČOVJEŠTVO.

te vrste. Pobuna potlačenih masa postat će nezamisliva kao što je to i organizirani ustanak ovaca protiv jedenja janjetine.“ (Bertrand Russel)

Sotona je oduvijek bio zavodnik ljudi. Obećava kako će ti za malo dati puno, a zapravo onda uzme i ono malo što si imao. Danas kao da najviše krade ljubav. Krade i vrijeme. Ostavlja nas zbunjenima, nedorečenima, bez vizije, smisla... I onda započinjemo milijun stvari, a nijedna ne vodi cilju. Jer ga nemamo. Gospa nam kaže kako je naš cilj MIR! U miru se može početi čuti, slušati i razumjeti. I onda se odlučiti učiniti nešto. Pa i organizirati „ustanak ovaca protiv jedenja janjetine“!

Ako vjerujemo, onda vjerujemo da smo stvoreni na sliku Božju. A naš Bog je ljubav! Znači i mi moramo ljubiti. I to onako kako Bog ljubi: svakog čovjeka, prijatelja, neprijatelja, onog tko nam se sviđa ili onoga tko nam se ne sviđa. Ako ne možemo ljubiti, možemo moliti za njega. Jer Bog ne ostavlja stvari polovičnima. On sve zaokružuje i završava. To je potpuno značenje Božje riječi koja kaže da trebamo biti SAVRŠENI kao

što je savršen Otac naš nebeski (Mt 5,48). Riječ na grčkom koja je prevedena sa hrvatskom riječi „savršen“ znači „netko tko ne ostavlja stvari nedovršenima, tko stvari kompletira, završava!“ Ovaj termin savršeno opisuje Onoga koji do kraja dovodi sve ono što je započeo. To je Božji stil, pa bi trebao postati i naš! Ta njegovu sliku nosimo u sebi, sliku Onoga koji je na Kalvariji dovršio svoje poslanje! (usp. „U ovom milosnom vremenu Sotona vas želi zvesti, a vi, dječice, gledajte moga Sina i slijedite ga prema Kalvariji u odricanju i postu.“ 25. 2. 2023.)

Adam i Eva, dakle cijelo čovječanstvo, željeli su biti kao Bog i određivati razliku između dobra i zla. I kao rezultat tog svog htijenja zaslužili su smrtnost. Isus s druge strane, uvijek priznaje svoju ovisnost o Bogu i trudi se biti poslušan Ocu i zbog toga postaje Gospodar života. Dva potpuno suprotna stava i načina na koji se može živjeti naše čovječstvo. Gospa nam pokazuje kako nas Sotona i danas zavodi na istom pitanju. I danas mi svakodnevno imamo izbor učiniti se gospodarima dobra i zla

ili učiniti se poslušnim Božjim djetetom, odnosno izabrati smrt ili izabrati život!

Isusova četrdesetodnevna kušnja u pustinji kazuje nam još jednu drugu stvar: Isus je tijekom cijelog svog života (jer broj 40 simbolizira cijeli ljudski život) proživljavao neprestano izlaganje kušnjama od strane Napasnika. To su kušnje koje je i Izraelski narod imao u pustinji: služiti se vlastitim snagama kako bi se zasitilo, iskušavati Boga kako bi nam ispunio nešto što želimo i željeti dominirati, a ne služiti drugima! To su iste kušnje koje i svatko od nas ima svaki dan i koje se mogu pobijediti samo s vjerom u Božju riječ i bezuvjetnom ljubavlju prema Bogu. (usp. „S vama sam jer mi Svevišnji dozvoli da vas ljubim i vodim prema radosti srca, u vjeri koja raste za sve one koji Boga ljube iznad svega.“ 25. 2. 2023.)

„Svi smo nastali iz jedne točke. Točka je uzrokovala Veliki prasak i stvorila svemir

sa zvijezdama i planetama: Sunce i Zemlju! Dakle, mi smo samo prašina i zvijezda u isto vrijeme!“ – kaže jedan citat iz filma koji sam nedavno gledala. Istinitost ovih riječi otkriva nam svako korizmno vrijeme – kako je u nama prašina čovječnosti i zvjezdanost Vječnosti. Od nas zavisi koji dio našeg bića ćemo hraniti, hoćemo li završiti kao prašina ili kao zvijezda! Nije li vrijeme za uzbunu?

N. B. Po teoriji Velikog praska (eng. *Big Bang*) svemir se prije oko 13,8 milijardi godina počeo širiti iz točke neizmjerne gustoće, te se nastavio širiti do danas. Ova teorija, za razliku od suparničkih teorija, obuhvaća koncepte mijenjanja i evolucije svemira, te je zato jedina u stanju objasniti pojave kao što su Hubbleov zakon, kozmičko mikrovalno pozadinsko zračenje i omjeri lakih elemenata u svemiru. Otac teorije je katolički svećenik Georges Lemaître.

MEĐUGORJE PORUKE KRALJICE MIRA

„Dragi čitatelji i Gospini prijatelji, preporučujemo vam ovu knjižicu. Ona ne sadrži ni novu objavu ni novo evanđelje. Njezino čitanje vodit će vas i upućivati na Isusa Krista, što je Gospina želja i smisao njezina dolaska k nama.“

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Medjugorje.

Molitveni susret u Fatimi

MEĐUGORJE – NASTAVAK FATIME

Portugalski svećenik Carlos Macedo pozvao je nadbiskupa Alda Cavallija, apostolskog vizitatora za župu Međugorje, i fra Marinka Šakotu na molitveni susret ASSOCIAÇÃO CAMINHOS DE MARIA koji se održao u Fatimi, velikom Gospinu svetištu u Portugalu u subotu 11. veljače 2023. godine u velikoj dvorani duhovnog centra Pavla VI.

Tema molitvenog susreta bila je „Skriveno blago“ (Mt 13,44). Na susret je došlo preko 2 000 ljudi. Dvorana Pavla VI. bila je ispunjena do posljednjeg mjesta.

Program je započeo u 9 sati dolaskom i prijemom sudionika. U 9 i 30 započela je molitva s pjesmom i slavljenjem Gospodina. U 10 sati mons. Aldo Cavalli održao je predavanje „Tražiti milost kod Boga“. Nakon stanke, u 11.15 fra Marinko je održao predavanje „Međugorje - blago našeg vremena nastavak Fatime“.

Nakon ručka i stanke u 14 sati uslijedio je nastavak molitvenog susreta pjesmom i slavljenjem. U 14.15 fra Marinko je održao predavanje na temu „Molitva srcem – Kako otkriti skriveno blago“. Nakon stanke u 15.20 ponovno su orkestar i zbor započeli predvno pjevanje i slavljenje, a u 15 i 30 mons. Aldo Cavalli održao je predavanje na temu „Marija - Vjera i vjernost“.

Nakon stanke uslijedila je molitva krunice u 17. Domaćini su se potrudili pa su jednu deseticu krunice molili na hrvatskom jeziku. U 17 i 30 svetu misu predvodio je nadbiskup Aldo Cavalli, a klanjanje Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu i molitvu za zdravlje duše i tijela fra Marinko.

Što reći na koncu nego: Gospe hvala ti na predivnom događaju! Ljudi koji su sudjelovali na molitvenom susretu nisu krili oduševljenje. Licem, riječima, cijelim bićem pokazuju ljubav prema Međugorju. Nevjerojatno je koliko ljudi u Portugalu i Fatimi vole Međugorje.

VRIJEME JE DA OZBILJNO ODGOVORIMO NA GOSPINE POZIVE. GOSPA JE IZABRALA FATIMU I MEĐUGORJE DA POMOGNE SVIJETU. PROBUDIMO SE I PRIHVATIMO GOSPINU RUKU KOJU JE PRUŽILA PREMA NAMA. POSTANIMO GOSPINI SURADNICI, GOSPINE ISPRUŽENE RUKU MIRA U SVIJETU! GOSPA RAČUNA S NAMA. POMOZIMO JOJ! MI SMO NJEZINA NADA! JESMO LI IKAD IŠTA TAKO UZVIŠENO O SEBI ČULI? NEMOJMO MAJKU RAZOČARATI.

VEZA IZMEĐU FATIME I MEĐUGORJA

Molitveni susret u Fatimi došao je u pravi trenutak. Po drugi put Gospa u porukama spominje povezanost Fatime i Međugorja: Ono što je započela u Fatimi nastavlja u Međugorju. Prvi put bilo je to 25. 8. 1991. („Pozivam vas na odricanje za devet dana, tako da se s vašom pomoći ostva-

ri sve što ja želim ostvariti preko tajna koje sam započela u Fatimi.“), a drugi put neposredno pred molitveni susret u Fatimi, 25. 1. 2023. („Molite se sa mnom kako bi se ostvarilo ono što sam započela u Fatimi i ovdje.“) Možemo li na osnovi toga govoriti o posebnoj vezi između Fatime i Međugorja?

Kako bismo odgovorili na postavljeno pitanje, dobro je postaviti sljedeće: Jesmo li se ikada zapitali zašto se Gospa uopće ukazuje? Zašto iz vječnosti dolazi na zemlju, k nama ljudima? Zašto dolazi u ovo vrijeme u kojem mi danas živimo? Što Gospa želi? Što očekuje od nas vjernika?

Iz Njezinih ukazanja u Fatimi 1917. i u Međugorju 1981. uočavamo da se Gospa ukazuje u kriznim vremenima za čovječanstvo. U Fatimi se ukazala na početku 20. stoljeća, kad je bjesnio Prvi svjetski rat i kad se pojavio komunizam u Rusiji, a u Međugorju pri koncu istog stoljeća, za vrijeme komunizma, uoči rata u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini i u vremenu širenja vladavine modernizma. Razloge zašto se ukazuje u Međugorju, otkriva sama Gospa:

»Zovem vas, draga djeco, da sada shvatite važnost moga dolaska i ozbiljnost stanja. Želim *spasiti* sve duše i prikazati ih Bogu. Zato molimo, da bi se ostvarilo u potpunosti sve što sam započela.« (25. 8. 1991.)

Ozbiljnost stanja u kojem se nalazi današnje čovječanstvo – to je razlog Gospinih dolazaka u Fatimu i u Međugorje! Gospa nam pojašnjava kako smo se kao čovječanstvo uputili: »Ja sam s vama ovoliko dugo jer ste na krivom putu.« (25. 1. 2009.) Već četrdeset i jednu godinu Gospa dolazi k nama jer ne idemo u dobrom smjeru: »Došla sam k vama da vam pomognem i zato vas zovem da mijenjate život, jer ste pošli jednim putom, putom propasti.« (25. 3. 1992.) Možda nikad kao u poruci od 25. 1. 2023. Gospa nije bila tako jasna: „Budućnost je na raskrižju, jer moderni čovjek ne želi Boga. Zato čovječanstvo ide prema propasti.“

Gospa dolazi k nama jer smo se zapleli kao u labirintu i sami ne znamo pronaći izlaz i pravi put:

„Vi, draga djeco, ne možete sami, zato sam ja tu da vam pomognem.“ (4. 12. 1986.)

Dakle, Gospa nam poručuje da je stanje u kojem se zateklo današnje čovječanstvo ozbiljno, jer smo se usmjerili na krive puteve. O kakvim je putevima riječ i što su uzroci pogrešnog usmjerenja?

Mnogo je uzroka tomu. Navest ćemo samo neke:

Gubitak mira zbog udaljavanja od Boga i molitve prvi je i temeljni uzrok: „Vaše srce žudi za mirom kojeg je sve manje na zemlji. Zato su ljudi daleko od Boga i duše su bolesne i idu prema duhovnoj smrti.“ (25. 12. 2019.)

Grieh: „Pitate se: zašto ovolike molitve. Okrenite se, draga djeco, i vidjet ćete koliki je grijeh zavladao ovom zemljom.“ (13. 9. 1984.)

Djelovanje Sotone: „Sotona se poigrava s vama i s vašim dušama“ (25. 3. 1992.), „razvlači (vas) i radi od vas što hoće“ (25. 1. 1998.), „trese (s vama) kao vjetar s granama.“ (25. 10. 2013.) I u posljednjoj poruci, od 25. 1. 2023., Gospa govori o Sotoni: „Molite se sa mnom za mir jer sotona želi rat i mržnju u srcima i narodima.“

Mentalitet svijeta i ideologija koja vlada u današnjem društvu, a koje Gospa naziva „modernizam“, jasno ukazujući na to da u pozadini stoji Sotona i njegov plan: „Vi, dječice, molite i borite se protiv napasti i svih zlih planova koja vam preko modernizma davao nudi. Budite jaki u molitvi i s križem u rukama molite da vas zlo ne upotrijebi i ne pobijedi u vama.“ (25. 3. 2015.)

Što možemo iz svega ovoga zaključiti?

Ljudi kao da zatvaraju oči pred pogrešnim smjerom u kojem smo kao čovječanstvo krenuli. U mnogima se doduše sve više budi svijest kako u odnosu prema prirodi – zbog zagađenja, uništavanja prirode i promjene klime - moramo napraviti veliki zaokret. No, prvi i najvažniji zaokret koji moramo izvesti ne odnosi se na naš odnos prema prirodi, nego odnos prema Bogu. Udaljili smo se od Boga – to je uzrok svih naših ozbiljnih problema. Udaljavanje od Boga uzrokuje gubljenje osobnog mira, mira među ljudima i neprihvatljivog odnosa prema prirodi. Zato je

najvažniji Gospin poziv kako u Fatimi tako i u Međugorju: „Obratite se!“

SNAGA MOLITVE

Nasuprot mnogobrojnim pokušajima ljudi da promijene ovaj svijet i donesu mir (oružjem i pregovorima, materijalnim obiljem), Gospa u Fatimi i u Međugorju poziva na nešto neočekivano – na molitvu. U Fatimi je pozivala na molitvu krunice, a u Međugorju na čitav spektar molitvenih oblika.

Vrlo jasno Gospa nam kaže: „Bez molitve nema mira.“ (6. 9. 1984.)

U poruci od 25. 1. 2023. Gospa nekoliko puta poziva na molitvu kao put do mira: „Molite se sa mnom za mir jer Sotona želi rat i mržnju u srcima i narodima. Zato molite i žrtvujte vaše dane postom i pokorom da vam Bog da mir... Molite se sa mnom kako bi se ostvarilo ono što sam započela u Fatimi i ovdje. Molite i svjedočite mir u vašem okruženju i budite ljudi mira.“

Zašto nas Gospa u Fatimi i u Međugorju poziva baš na molitvu kao na način promjene svijeta i širenja mira? Što je uistinu molitva? U čemu je njezin smisao? U čemu je njezina tajna?

Gospa nas uči: Mir je moguće pronaći jedino u molitvi, jer je molitva pohod ili, bolje rečeno, povratak izvoru mira – Bogu! Budući da smo se udaljili od Boga – u čemu je naš temeljni grijeh i uzrok gubitka mira – samo u povratku Bogu pronaći ćemo spas i mir:

„Tako ćete, dječice, naći pravi mir, mir koji vam daje samo Bog.“ (25. 10. 1998.)

„U Bogu ćete naći pravi mir, preko svakodnevnih molitve.“ (25. 3. 2007.)

Nas ljude danas ne će spasiti *napredak*, već *povratak!* Moliti znači vraćati se Bogu, živjeti s Bogom, i to iz odnosa s Njim, ne oslanjajući se samo na vlastite snage nego s povjerenjem u Boga. Ne možemo pronaći pravi mir ako ne molimo, tj. ako se u molitvi ne susrećemo s Bogom, izvorom mira, i ako se ne hranimo Njegovom ljubavlju.

MI SMO GOSPINA NADA

Temeljna poruka Fatime i Međugorja glasi: Gospa želi mijenjati svijet i donijeti Božji mir u nemirni svijet *molitvom*, i to molitvom *jednostavnih ljudi*. U Fatimi je započela s troje

djece, a u Međugorju sa šestoro. I u Fatimi i u Međugorju „mali“ ljudi su prihvatili Gospine pozive.

U poruci od 25. 12. 1992. Gospa potpuno jasno kaže o svom planu i o našoj ulozi u tom planu:

„Zato vas pozivam da *svi sa mnom* preko molitve gradite novi svijet mira.“

Zar ne zvuči gotovo nevjerojatno da smo toliko važni? Poslušajmo Gospu što govori o nama i o našoj ulozi u miru u svijetu:

„Draga djeco, želim da shvatite da je Bog odabrao *svakoga od vas* da bi ga upotrijebio za *veliki plan* spasenja čovječanstva. Vi ne možete znati koliko je *velika* vaša uloga u Božjem nacrtu. Zato, draga djeco, molite da biste u molitvi mogli shvatiti plan Božji preko vas.“ (25. 1. 1987.)

U posljednjoj poruci od 25. 1. 2023. Gospa nam otkriva nešto gotovo nevjerojatno: „Vi ste, dječice, moja nada.“

Koliku važnost Bog i Gospa pridaju upravo nama! Koju predivnu zadaću nama prepuštaju! Koje i kakvo jedinstveno poslanje za mir u svijetu! Zar smijemo to prokockati?!

Budući da nas Bog smatra važnima i potrebnima, a Gospa isto tako, i mi moramo osvijestiti svoju vrijednost i ulogu u miru u svijetu. I mi, iako maleni i grješni, možemo puno dobrog učiniti. Naravno, ako vjerujemo. I ako želimo.

Vrijeme je da ozbiljno odgovorimo na Gospine pozive. Gospa je izabrala Fatimu i Međugorje da pomogne svijetu. Probudimo se i prihvatimo Gospinu ruku koju je pružila prema nama. Postanimo Gospini suradnici, Gospine ispružene ruke mira u svijetu! Gospa računa s nama. Pomozimo joj! Mi smo njezina nada! Jesmo li ikad išta tako uzvišeno o sebi čuli? Nemojmo Majku razočarati.

MOLITVENI SUSRET U FATIMI DOŠAO JE U PRAVI TRENUTAK. PO DRUGI PUT GOSPA U PORUKAMA SPOMINJE POVEZANOST FATIME I MEĐUGORJA: ONO ŠTO JE ZAPOČELA U FATIMI NASTAVLJA U MEĐUGORJU. PRVI PUT BILO JE TO 25. 8. 1991. („POZIVAM VAS NA ODRICANJE ZA DEVET DANA, TAKO DA SE S VAŠOM POMOĆI OSTVARI SVE ŠTO JA ŽELIM OSTVARITI PREKO TAJNA KOJE SAM ZAPOČELA U FATIMI.“), A DRUGI PUT NEPOSREDNO PRED MOLITVENI SUSRET U FATIMI, 25. 1. 2023. („MOLITE SE SA MNOM KAKO BI SE OSTVARILO ONO ŠTO SAM ZAPOČELA U FATIMI I OVDJE.“)

10. OBLJETNICA PONTIFIKATA PAPE FRANJE

Papa Franjo i Međugorje

DARKO PAVIČIĆ

U deset godina pontifikata pape Franje, koje se pomno analiziraju ovogodišnjega ožujka, svakako valja ubrojiti i njegovo zalaganje za Međugorje, tj. međugorski fenomen u cjelini. Zapravo, papa Franjo odigrao je presudnu ulogu u povlačenju poteza s najviše crkvene instance po pitanju Međugorja. Trebalo je tri i pol desetljeća čekati takvu odvažnost i odlučnost poglavara Katoličke Crkve, koji je doslovce vlastitim snagama iščupao Međugorje iz zavjereničkih ruku u samome Vatikanu, koje bi, da se realizirao njihov plan, napravile nemjerljivu štetu međugorskom fenomenu.

Papa Franjo otkrio je to 13. svibnja 2017. na povratku iz Fatime, na

konferenciji za novinare u zrakovu. Svaka riječ u tome njegovom izlaganju posebno je važna, a povremeno se mora čitati i između redaka, tj. poznavati zle namjere protivnika Međugorja, kako bi se Franju posve razumjelo. Transkript cijele konferencije za medije nalazi se na stranicama vatikanskog ureda za medije i dostupan je svakome.

„Sva ukazanja ili pretpostavljena ukazanja pripadaju privatnoj sferi i ona ne čine dio redovnog javnog učiteljstva Crkve“, rekao je na početku papa Franjo, pojašnjajući u samome startu ono što uvijek valja ponavljati, a to je da su i Fatima i Lurd i sva od službene Crkve priznata svetišta povezana s privatnim objavama i da nisu obvezujuća. No kao privatne objave nadopunjuju,

svako u svojem vremenu i na svoj način, službenu objavu. Stoga se ne moraju prihvaćati, ali se ne smiju niti obezvrjeđivati.

„Što se tiče Međugorja, osnovana je komisija na čelu s kardinalom Ruiniem. Postavio ga je Benedikt XVI. Krajem 2013. ili početkom 2014. dobio sam nalaze od kardinala Ruinija. Komisiju su činili dobri teolozi, biskupi i kardinali. Dobri, dobri, dobri ljudi. Ruinijev izvještaj je jako, jako dobar“, ispričao je Sveti Otac, nastavivši kako je „tada je bilo nekih nedoumica u Kongregaciji za nauk vjere, pa je Kongregacija ocijenila prikladnim poslati svakom članu 'Feria quarta' sastanka cjelokupnu dokumentaciju, čak i ono što se činilo protivnim Ruinijevom izvješću“.

„... prava srž Ruinijeva izvješća“, otkriva papa Franjo, „duhovna je činjenica, pastoralna činjenica, ljudi idu tamo i bivaju obraćeni, ljudi koji susreću Boga, koji mijenjaju svoje živote... Za ovo nema čarobnog štapića, ta duhovno-pastoralna činjenica ne može se poreći. Sada, kako bih sagledao stvari sa svim tim nalazima, s odgovorima koje su mi teolozi poslali, imenovan je biskup – dobar, dobar jer je iskusan – kako bi se pogledalo kako pastoralni dio ide. I na kraju će se nešto reći.“

Spomenuta „Feria Quarta“ mjesечно okupljanje srijedom biskupa i kardinala iz Kongregacije za nauk vjere i cilj ondašnjeg prefekta Kongregacije za nauk vjere kardinala Gerharda Mullera, izrazitog protivnika međugorskog fenomena, bio je „razvodniti“ Ruinijev izvještaj. Papu su, zacijelo, na vrijeme alarmirali i osobno se morao uključiti u cijeli slučaj kako se to ne bi dogodilo, jer je Ruinijev izvještaj, kao što se vidi, ocijenio „jako, jako dobrim“.

„Obaviješten sam o ovome. Sjećam se da je bilo kasno u subotu navečer. Nije mi se činilo u redu, bilo je to kao da Ruinijevo izvješće stavljate na dražbu – oprostite na ovoj riječi – izvješće koje je vrlo dobro napravljeno. U nedjelju ujutro, prefekt Kongregacije za nauk vjere primio je pismo od mene, u kojem sam ga zamolio da im kaže da umjesto „Feria quarta“ svoja mišljenja pošalju meni osobno. Ta su mišljenja proučena i sva naglašavaju koliko je Ruinijev izvještaj bio značajan“, rekao je papa Franjo i otkrio svu dramatičnost događaja, jer je očigledno intervenirao u noći sa subote na nedjelju, zatraživši da se nalaz Ruinijeve komisije i „izdvojena mišljenja“ nađu izravno pod njegovom ingerencijom.

Papa nastavlja i kaže kako „uglavnom treba razlikovati tri stvari“ iz Ruinijeva izvješća.

„O prvim ukazanjima, kada su [vidjelice] bile mlade, izvješće više-manje govori da se istraga treba nastaviti. Što se tiče navodnih trenutnih ukazanja, izvješće izražava sumnje“, kazao je papa Franjo i dodao jednu svoju osobnu opasku tj. kako bi on čak bio malo „zločestiji“ po pitanju sumnje.

„Osobno sam više 'zločest'. Više volim da je Gospa Majka, naša Majka, a ne telegrafistica koja šalje poruku svaki dan u određeno vrijeme... ovo nije Isusova majka. A ta navodna ukazanja nemaju veliku vrijednost. Ovo govorim kao svoje osobno mišljenje. Tko misli da bi Gospa rekla: „Dodi sutra u ovo doba pa ću toj vidjelici poručiti“. Ne. [U Ruinijevom izvješću] napravljena je razlika između dva ukazanja“, rekao je papa Franjo i taj bi njegov osobni stav potpisali i svi štovatelji međugorskog fenomena, jer međugorski vidioci ne naručuju Gospu kad im to padne na pamet, nego već gotovo 42 godine imaju ukazanja (njih troje, koji nisu dobili desetu tajnu, kada svakodnevna ukazanja prestaju) u isto vrijeme nakon 17.30 sati. Također, dobro je poznato da Gospa ne šalje poruke svaki dan, nego isključivo jednom mjesečno preko vidjelice Marije Pavlović Lunetti, u što su se mogli uvjeriti svi oni hodočasnici koji su bili nazočni na

nekom od svakodnevnih ukazanja vidioca Ivana Dragičevića ili Vide Vicke Ivanković.

„Treće, prava srž Ruinijeva izvješća“, otkriva papa Franjo, „duhovna je činjenica, pastoralna činjenica, ljudi idu tamo i bivaju obraćeni, ljudi koji susreću Boga, koji mijenjaju svoje živote... Za ovo nema čarobnog štapića, ta duhovno-pastoralna činjenica ne može se poreći. Sada, kako bih sagledao stvari sa svim tim nalazima, s odgovorima koje su mi teolozi poslali, imenovan je biskup – dobar, dobar jer je iskusan – kako bi se pogledalo kako pastoralni dio ide. I na kraju će se nešto reći.“

Taj biskup zvao se mons. Henryk Hoser i upravo ga je tada papa Franjo prvo poslao u izvidnicu, a nakon kratkog vremena povjerio mu i upravljanje i vodstvo međugorskim svetištem. Nakon smrti naslijedio ga je drugi biskup, tj. nadbiskup mons. Aldo Cavalli, što govori o želji za kontinuitetom i daljnjom snažnom ulogom Svete Stolice u budućnosti Međugorja. Tako Međugorje ulazi u prvih Franjinih deset godina upravljanja Crkvom kao jedan velik i hrabar zahvat, koji je mogao poduzeti upravo produhovljen i čvrst lider kakav je papa-isusovac s imenom sv. Franje Asiškoga.

IVICA ŠARAC

Nakon zajedničkog promišljanja župnika fra Joze Zoyke s djecom-vidiocima u utorak navečer 30. lipnja 1981. o mogućnosti da ubuduće umjesto na brdo iznad Bijakovića dolaze u župnu crkvu, sutradan 1. srpnja u načelnikovu uredu u Čitluku održan je sastanak lokalnih partijskih dužnosnika o sličnoj temi (ali s različitim motivima): kako spriječiti djecu da ne idu na Brdo ukazanja? Zasada o tome ne ćemo, no uskoro će vlast nastojati zabraniti i okupljanja u crkvi.

Strategija djelovanja lokalne vlasti donekle se mijenja time što se dotadašnji pritisci i izravne prijetnje djeci sve više usmjeravaju na njihove obitelji, na roditelje. Već smo ranije spominjali prijetnje da će djecu

Foto: Arhiv CMM

Još jedna vožnja

poslati u ustanovu za mentalno bolesne osobe, a da će se njihovim očevima i braći koji su bili na privremenom radu u inozemstvu oduzeti putovnice i tako ostati bez sredstava za održavanje obitelji. Jasno je što bi gubitak posla značio primjerice za obitelj Vickine majke Zlate koja je u to vrijeme odgajala osmero djece, dok joj je muž bio na radu Njemačkoj. „Sama sam djecu rađala“, priča Zlata, „sama krštavala, pričesćivala, krizmala...Pere je bio u Njemačkoj. Kakva su to vremena bila! Udba nam je stalno bila za vratom. Znali su doći noću i lupati po vratima i bacati kamenje na krov. Djeca bi se prepala, pa smo svi spavali u jednoj sobi od deset kvadrata, ja i njih osmero!“

Zlata je upravo te srijede, 1. srpnja, dovedena na saslušanje u Čitluk, gdje je bila izložena pritiscima kako bi utjecala na kćer Vicku da prestane s odlascima na Brdo ukazanja. Istoga dana, nešto iza podne, u načelnikovu uredu održan je spomenuti sastanak na kojemu je dogovoreno da Marinko Šego, tadašnji predsjednik Izvršnog odbora općine Čitluk i Jure Jerkić, predsjednik općinske komisije za odnose s vjerskim

Strategija djelovanja lokalne vlasti donekle se mijenja time što se dotadašnji pritisci i izravne prijetnje djeci sve više usmjeravaju na njihove obitelji, na roditelje. Već smo ranije spominjali prijetnje da će djecu poslati u ustanovu za mentalno bolesne osobe, a da će se njihovim očevima i braći koji su bili na privremenom radu u inozemstvu oduzeti putovnice i tako ostati bez sredstava za održavanje obitelji.

zajednicama, zajedno s inspektorom SUP-a Ivanom Turudićem pođu u Bijakoviće i na licu mjesta, u zaseoku Podbrdo, privole roditelje ili najbližu rodbinu da djeca-vidioci prekinu s odlascima na brdo iznad kuća. Budući da je jedan od njih trojice, Jure Jerkić, bio u rodbinskim vezama s Vickinom majkom, odlučili su u njezinoj kući održati planirani susret. Turudić navodi da su došli u zaselak Podbrdo negdje oko 15 sati i da su kod Vickine kuće i u samom dvorištu zatekli mnoštvo okupljenih hodočasnika. Na ulazu u kuću došlo je na trenutak do nekoga

komešanja, jer je jedna od prisutnih žena iz susjedstva, Draga Ivanković, kamenom zaprijetila Marinku Šegi, inače sumještaninu, koji se nije usudio tu ostati, tako da su u kuću ušli inspektor Turudić i predsjednik općinske komisije Jerkić. Kako čitamo u Turudićevu osvrtu, Vickina majka ih je ljubazno primila i ugoštila, a uskoro su im se pridružili Ivankina baka i majka Jakova Čole. Tijekom razgovora u prostoriju su povremeno ulazila i izlazila djeca-vidioci: Vicka, Jakov, Marija i Ivanka. Inspektor Turudić bilježi da su se njih dvojica uspjeli dogovoriti

s roditeljima i djecom da ukazanje čekaju u Vickinoj kući, i to u njihovom prisustvu, no tomu se usprotivila Vickina starija sestra. Kako je već bilo blizu 17 sati i primicalo se vrijeme ukazanja, navodi Turudić dalje, on i Jerkić su predložili da vidioci pođu s njima dvojicom negdje drugdje na ukazanje, ali da to ne bude na brdu. „Kad smo ovo predložili“, piše Turudić, „te kad smo im rekli da s nama pođe netko od odraslih, kako bi se uvjerali da ne ćemo djecu izlagati nikakvim neugodnostima, odmah su svi prihvatili, a Vickina sestra je rekla da će ona poći s nama.“ Pridružio im se i Ivankin brat, Mario. Prolazeći kroz mnoštvo okupljenih do automobila, uskomešali su se hodočasnici zapitkujući dvojicu dužnosnika što namjeravaju s djecom („Kuda ih vodite?“; „Što će biti s njima?“). Odjednom, kada su svi već bili sjeli u automobil, pritrčala je Jakovljeva majka i izvela Jakova. Na to su se, prema Turudićevim riječima, hodočasnici još više uznemirili a neki od njih su počeli lupati po krovu automobila. Probijajući se polagano kroz masu ljudi, Turudić je skupa s Jerkićem povezao preostalu djecu-vidioce u smjeru Križevca i potom prema Krstinama. Tako su se Vicka, Ivanka i Marija drugi dan zaredom zatekla u vožnji u vrijeme ukazanja. Turudić ovako opisuje tijek vožnje: „Vozeći preko Čorkova doca uočio sam na Brdu Gospina ukazanja mnoštvo hodočasnika, a netko od djece prozbori da su oni ipak trebali biti gore s naro-

dom. Vozim lagano, prolazimo pored župne crkve svetog Jakova i župnog dvora, zapažam mnoštvo hodočasnika koji se okupljaju u blizini crkve, jer je bila Misa u 18 sati. Pogledavam na sat i vidim da je skoro 17.25 sati. U automobilu već od Čorkova doca šutnja i muk, čuje se samo disanje.“ U jednom momentu djeca u glas viknuše da moraju biti s Gospom. U Turudićevu opisu nema naznaka da bi znao da su djeca tijekom njegove vožnje imala ukazanje. Međutim, u naknadnom razgovoru s fra Jankom Bubalom, Vicka je istaknula da su njih tri upravo u automobilu imala ukazanje i da je u tom trenutku oko njih sve nestalo: „Kad je došla Gospa, ni od auta i ni od koga ni znaka...Ma to je k'o kad mi sada vidimo Gospu u ovoj sobi. Vidimo Gospu, a drugo ništa niti vidimo niti osjećamo.“ Vicka navodi da ih je Gospa tijekom ukazanja nasmiješena hrabrila i govorila da se ništa ne boje.

Nemoguće je ne primijetiti kako su dvoje aktera, tada na suprotnim stranama, različito vidjeli tijekom jedne te iste vožnje. Dok je s jedne strane inspektor (kasnije obraćenik) Turudić, opisujući vlastita nutarnja stanja, kako kaže, razdragan razmišljao o tomu kako će biti prisutan Gospinu ukazanju djeci koju je u tom trenutku vozio, s druge strane je vidjelica Vicka bila vrlo sumnjičava prema stvarnim namjerama inspektora Turudića i njegova kolege Jerkića. Fra Janku je kazala da su ih ova dvojica povezli „k'o na neku šetnju, k'o na neko ispitivanje i neko

Nemoguće je ne primijetiti kako su dvoje aktera, tada na suprotnim stranama, različito vidjeli tijekom jedne te iste vožnje. Dok je s jedne strane inspektor (kasnije obraćenik) Turudić, opisujući vlastita nutarnja stanja, kako kaže, razdragan razmišljao o tomu kako će biti prisutan Gospinu ukazanju djeci koju je u tom trenutku vozio, s druge strane je vidjelica Vicka bila vrlo sumnjičava prema stvarnim namjerama inspektora Turudića i njegova kolege Jerkića.

piće.“ Na fra Jankov upit, jesu li se oni nećkali, Vicka je odgovorila: „Pa, da šta smo! A oni su nas stalno uvjeravali da to nije ništa. Eto, nek' i naš neko slobodno s nami pođe. I tako...Kola pođoše i gotovo.“ Iako u njihovim sjećanjima postoje i slaganja u sitnim pojedinostima, uočljive su i neke bitne razlike. Inspektor ističe da je odnos njih dvojice prema djeci i njihovim roditeljima bio blag i korektan, dočim Vicka navodi, opisujući kako su se Ivanka i Marija zbog ukazanja tijekom vožnje bile prestrašile, da su im zbog toga „ona dvojica govorila da su vještrice i svašta...“ U svakom slučaju na zahtjev djece vožnja je prekinuta. Turudić je ovako opisao tu scenu: „Potom začuh iza leđa tihe jecaje i uzdahe. To me ganulo u dubini duše, kao da sam osjetio veliku tugu, žalost i bol, a noga mi je nesvjesno popustila papučicu gasa pa se automobil počeo zaustavljati. Istodobno sam se okrenuo prema djeci i upitao: 'Što biste vi sada?' Uglas su odgovorili: 'Mi bismo u crkvu'. I njih dvojica su odlučili odvesti ih fratrima u župni ured. Djeca su po povratku, odmah poslala u crkvu gdje su se već bili okupili vjernici, a njih dvojica su se nakon razgovora s fratrima vratili u Čitluk.

Te večeri je u međugorskoj crkvi župnik fra Jozo podigao maloga Jakova pred okupljenim vjernicima u crkvi, prenijevši Gospinu poruku: „Danas vas pozivamo da postite!“ Na to je netko iz naroda povikao: „Sve što Gospa traži, učinit ćemo!“ Crkvom se prolomio pljesak.

Foto: Arhiv CMM

Duhovna obnova za župu Međugorje:

Molimo Duha Svetoga da djeluje u nama

U srijedu 22. veljače u Međugorju je započela dvodnevna duhovna obnova za župljane Međugorja. Duhovna obnova započela je molitvom krunice u 17 sati i svetom misom u 18 sati u crkvi sv. Jakova. Duhovnim nagovorom fra Josipa Vlašića, kapelana Polja i voditelja Franjevačke kuće molitve Masna Luka program obnove nastavio se u dvorani Ivana Pavla II. Prvog dana duhovne obnove fra Josip je govorio o otvorenosti Duhu Svetomu, plodovima koji se iz toga rađaju, ali i o suprotnim plodovima tijela, koji rađaju grijeh. Fra Josip je govorio o plodovima ljubavi i radosti. U nastavku donosimo kratki razgovor s fra Josipom.

■ **Fra Josipe, na početku smo korizme, a najbolje je započeti korizmu otvaranjem Duhu Svetome, da nas On vodi kroz korizmu. Na koje načine to možemo učiniti?**

„Jako jednostavno! Zazivanjem Duha Svetoga! Molimo Ga, otvaramo Mu se u molitvi, molimo Ga da djeluje u nama i onda nekako ulazimo u sve ono što Duh Sveti jest. Duha Svetoga pronalazimo u Isusovu životu, pronalazimo Ga u Svetom pismu. Čitamo, svo pismo

je bogoduho kako nam kaže Sveto pismo samo za sebe, i kako se otvaramo toj riječi i pronalazimo mjesto za riječ Božju u svom životu i onda nas riječ Božja vodi kroz korizmu, a samim time nas vodi i Duh Sveti. On nas neprestano nadahnjuje. Zato bih rekao ono prvo kako se otvaramo Duhu Svetomu je da Ga jednostavno zazivamo: „Dođi Duše Sveti, ja ti se otvaram, djeluj u mom životu“, oslušujem Ga, prepoznajem Njegove poticaje i želim živjeti vođen tim poticajem.“

■ **Kada se otvaramo Duhu Svetomu, rađaju se i razni plodovi. Koji su plodovi Duha Svetoga?**

„Prvi plod je ljubav. To je najveći plod. Sveti Pavao nam kaže da je to najveći dar, kao karizma. On kaže da postoje darovi ozdravljanja, darovi prorokovanja, darovi raznih jezika, čudesa, čudotvorstva, ali najveći dar je ljubav. Čak je ta ljubav veća od vjere i nade, kako on kaže. Tako kada razmišljamo o plodovima Duha Svetoga, prvi plod kojeg sveti Pavao u poslanici Galaćanima u 5. poglavlju nabroja je baš taj plod – ljubav. A to znači kada se otvorim Duhu Svetomu, ja sam sposoban uči u iskustvo ljubavi koja se opet očituje na razne načine. Prvi i najvažniji način je imati iskustvo da sam ljubljen, ne da ja ljubim, nego imam iskustvo da sam ja ljubljen, da mene Bog ljubi. C. S. Lewis pomalo apsurdno kaže: „Mi nismo na svijetu da Boga ljubimo“, kaže: „Jesmo i zbog toga, ali mi smo na svijetu prvenstveno da bi nas Bog mogao ljubiti“. To je prvo očitovanje toga ploda.

Drugo, Duh Sveti nas čini sposobnima i poziva nas, potiče nas, ali nas i osposobljava da možemo ljubiti druge, tako zapravo vršimo Isusovu zapovijed, koji nas poziva, daje nam novu zapovijed: „Ljubite jedni druge“, i onda dodaje: „Kao ja vas.“ I opet treće očitovanje tog ploda ljubavi, najvećeg i najvažnijeg ploda Duha Svetoga, je imati sposobnost ljubiti svoje neprijatelj. To je ono što Isus kaže: Ako ljubite svoje prijatelje, ne činite ništa osobno, jer carinici ljube carinike, grešnici ljube grešnike, kriminalci ljube kriminalce, ali ako ljubiš one koji nisu kao ti, koji su čak tvoji neprijatelji, to je ono baš božanska stvar, činiš nešto što je Bog činio.“

■ **Tijekom duhovnog nagovora, na ovim duhovnim vježbama za župljane Međugorja, kazali ste da kada ljubimo druge, nadilazimo sami sebe.**

„Tako je! To je jedna misao koju sam pročitao nedavno. To je rekao Tomaš Halik. Mi možemo nadići sebe,

baš zbog te sposobnosti koju imamo, nadnaravne sposobnosti po svojoj logici. Šta ću ljubiti nekoga tko mene ne ljubi, ako mi čini zlo, ako mi stvara i pravi smicalice u životu, ako mi ne želi dobro i želi mi propast, sve čini da propadnem, da me unesreći. Kada ja na to ne odgovaram na isti način, nego ga ljubim, a to znači opraštam mu, ne osvećujem se, ja nadilazim samog sebe, i to mogu samo zahvaljujući Bogu i Božjoj milosti koja je u meni po Duhu Svetomu.“

■ **U svemu postoje suprotnosti, pa tako kada se ne otvaramo Duhu Svetomu, otvaramo se duhu tijela i rađaju se plodovi tijela. Na početku korizme odričemo se slatkiša, cigareta, alkohola..., a možda bi se trebali odreći plodova tijela?**

„Točno. Ali ne treba obescijeniti ta naša mala odricanja. Ivan Kasijan kaže da je prva strast, koju čovjek treba pobijediti u duhovnom životu, strast ugađanja nepcu, a to znači proždrljivost. Zašto? On kaže: „Pa tko će meni vjerovati da mogu pobijediti srdžbu, požudu, svu drugu nečistoću na bilo kojem području svoga života, ako nisam sposoban pobijediti tu malu strast“, jer ove su jako velike strasti u nama. Požuda, koja je me uvodi u preljub, razvratan život, to je strašno agresivna strast, kako ću ja to pobijediti ako nisam sposoban odreći se čokolade, žvakaćih guma, cigareta, zato ima smisla vježbati se u tim malim odricanjima, kako bi bili sposobni, kada uđemo u te velike bitke, biti jaki.“

■ **Za Međugorje se kaže da je ispovjedaonica svijeta. Mnogi dolaze ovdje i traže oprostjenje za svoje grijeh, a Vi ste govorili o nepraštanju, kada čovjek upadne u grijeh, kako sebe još više razara, ubija, i da tim nepraštanjem vodi rat s Bogom.**

„Bog trajno oprašta i to je Božanski put. Ako želim biti na Božjem putu, odnosno na putu mira, onda sam pozvan činiti ono što Bog čini, opraštati drugima, ali i opraštati sebi. Kada ne opraštam sebi, ja sam u ratu sa sobom, kada ne opraštam drugima, ja sam u ratu s drugima. Ne treba to biti neki bijesan, otvoreni rat, ali kada je u mom srcu mržnja, nepraštanje, onda je to nemir, to je trajno stanje, biti na suprotnoj strani od Božje strane. Zato je jako važno opraštati, a to u Međugorju učimo i Međugorje nas uvijek iznova poziva da obnavljamo to praštanje, budući da mi trajno griješimo i Bog nam trajno oprašta, onda je potrebo trajno praštati i drugima, ali i samom sebi, a to znači trajno davati nove prilike i drugima i sebi.“

Priradio: Andrija Šego

Pokladni koncert glazbenih sekcija župe Međugorje

U dvorani Ivana Pavla II. u Međugorju, 20 veljače s početkom u 19 sati, održan je Pokladni koncert na kojemu su nastupile glazbene sekcije iz župe Međugorje.

Pred mnoštvom župljana i njihovih prijatelja nastupili su Tamburaški orkestar Misericordia iz Šurmanaca pod ravnanjem profesora Davora Markote, dječji zbor Golubići mira, ženska klapa Mir, muška klapa Concordia, Frama Međugorje, te solisti Drina Dodig, Mario Berišić, Dorotea Teisler i Jakov Berišić.

Bila je to večer ispunjena pjesmama i smijehom. Članovi Frama Međugorje su s nekoliko kratkih igrokaza okupljene nasmijali do suza. Program su vodile framašice Lea Ostojić i Ana Miličević, a sve je završilo dugotrajnim pljeskom okupljenih..

„Večeras smo imali takozvani Pokladni koncert, okupili su se sekcije i zborovi koji djeluju u župi Međugorje. Htjeli su nas malo nasmijati, kako se ovih dana održavaju razni pokladni koncerti, događanja, djeca se maskiraju, mi smo htjeli to napraviti u kršćanskom duhu i mogu reći da smo se svi lijepo nasmijali, bio je to zdravi i čisti humor. Svakog kršćanina treba resiti dobar humor i onaj kršćanin koji se ne zna šaliti nešto s njim nije u redu. Danas sam dobio neka pitanja u smislu kako kršćani mogu podržavati ovakvu jednu manifestaciju kao što je maskenbal, da je to magijsko i pogansko, ali kršćani nikada nisu bili neki čudaci u svijetu, često su uzimali ono što je bilo u svijetu prisutno, ali su mu davali jedan drugi smisao, jedan ljepši smisao“, kazao je međugorski župnik fra Zvonimir Pavičić.

U Međugorju započele korizmene kateheze srijedom

U vremenu smo korizme, vremenu posebne četrdesetodnevne duhovne priprave za najveći kršćanski blagdan Uskrs. Međugorski su franjevci i ove godine odlučili kroz vrijeme korizme održavati kateheze svake srijede na temu korizme i posebno sti korizmenoga vremena. Kateheze će se održavati svake srijede kroz korizmu u dvorani Ivana Pavla II. nakon večernjeg molitvenog programa, dakle u 19:30 sati.

Prvu korizmu katehezu u srijedu, 1. ožujka, održao je međugorski župnik fra Zvonimir Pavičić, a govorio je na temu korizme, odnosno kako je ona nastala, koje su specifičnosti vremena korizme, o strukturi korizmenog vremena... Večer je započela molitvom i čitanjem Svetoga pisma a glazbena pratnja tijekom večeri bio je župljanin Mario Barišić.

Fra Zvonimir je na početku kazao da korizma dolazi od latinske riječi Quadragesima, te da je to, ukratko rečeno, priprava za Uskrs.

„Korizma je priprema za Uskrs, a Uskrs je najstariji blagdan. Smisao našega života, naše vjere i Kristova utjelovljenja jest njegovo uskrsnuće, da je uskrsnuo, odnosno u prijevodu da je pobijedio smrt i da nam je otvorio vrata Raja. Ono što je nekoć bilo zatvoreno po Adamovu i Evinom grijehu to je ponovno otvoreno Kristovom pravednošću, odnosno njegovom smrću i njegovim uskrsnućem. Zato je Uskrs najvažniji i

najveći blagdan. Ispočetka se oko njega sve vrtilo i odigravalo, oko godišnje proslave Vazma. Uskrs je kasnije preslikan na svaku nedjelju, tako je svaka nedjelja dan uskrsnuća. I ako je Uskrs najveći blagdan i svi kršćani trebaju na taj blagdan slaviti Boga i ići na misu, pričestiti se i imati udjela od te svetkovine, isto tako svake nedjelje svaki vjernik treba ići na misu“, kazao je fra Zvonimir te dodao kako je svaka važna svetkovina, odnosno blagdan, tražila pripremu, a pripremalo se uglavnom postom, a to je ostalo i u našoj starini gdje se posti prije svake velike svetkovine.

Statistike za veljaču 2023.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 44 000
Broj svećenika koncelebrana: 1026 (36 dnevno)

Pobožnost križnoga puta u korizmi na Križevcu i u crkvi sv. Jakova

Posebnost korizmenog vremena je i razmatranje Kristove muke u pobožnosti križnoga puta. Tako se na Križevcu, prvoga petka u korizmi, s početkom u 14h molio križni put. Molitvu križnoga puta pred mnoštvom župljana i hodočasnika predmolio je fra Jure Barišić. Pobožnost križnoga puta također se moli i u crkvi sv. Jakova nakon večernje svete mise, a prvoga petka u ožujku predmolio ju je, također, fra Jure Barišić u prepunoj župnoj crkvi.

Raspored pobožnosti križnoga puta u korizmi u župi Međugorje je petkom:
- Na Križevcu u 14 sati
- U područnim crkvama u 16 sati
- U župnoj crkvi nakon večernje svete mise, oko 19 sati

Molitva krunice kod Plavog križa

U četvrtak, 2. ožujka, kao i svakog drugog u mjesecu, s početkom u 8.15 sati na Gospine nakane molila se krunica kod Plavog križana Podbrdu. Oko 40-ak hodočasnika, župljana i vjernika iz okolnih mjesta zajedno je molilo radosna, žalosna i slavna otajstva Gospine krunice. Okupili su se u zajedničkoj molitvi u znak zahvalnosti za sve milosti koje Kraljica Mira pruža više od 41 godinu. Molitva krunice i ovoga puta molila se za sve koji još nisu upoznali Božju ljubav.

Generalna skupština Unije Manje braće u Međugorju

Od kud smo krenuli, gdje smo danas, što želimo biti?

U Međugorju je u utorak, 28. veljače, kratkim filmom kojim je prikazana povijest župe Međugorje i njezin aktualni trenutak, započela XV.

generalna skupština Unije Manje braće Europe – UFME (Unio Fratrum Minorum Europae), a potom je međugorski župnik fra Zvonimir Pavičić otpjevao 'Pjesmu stvorova'.

Na otvaranju su pozdravne riječi provincijalnim ministrima iz cijele Europe uputili mostarsko-duvanjski biskup mons. Petar Palić, generalni ministar Reda Manje braće fra Massimo Fusarelli, apostolski vizitator s posebnom ulogom za župu Međugorje nadbiskup Aldo Cavalli i apostolski nuncij u BiH nadbiskup Francis Assisi Chullikatt.

„Mi moramo biti prisutni u hodočasničkoj Crkvi, koja nikada ne prestaje naviještati fascinantnu i radosnu vijest i uvijek moramo donositi blago i milosrdno lice. On poziva sve koji ga traže, a posebno one koji dolaze u ovo sveto mjesto Međugorje, gdje dobivaju odgovor kojemu su se nadali, dobrohotni i očinski odgovor na njihove potrebe, poteškoće i patnje njihovih života. Odavde odnos sa svim ljudima postaje misionarska obveza svakog vjernika, svakog sljedbenika Isusovog“, kazao je nuncij Chullikatt te ohrabrio „nasljednike svetog Franje“ da nastave „neumorno poslanje koje je plemenito i važno poslanje evangelizacije da ovome kontinentu naviještate vječnu riječ“ te je sve povjerio Kraljici Mira da ih prati u apostolskim naporima „da postanemo radosni i vjerni svjedoci Krista na ovome kontinentu koji ima svoje tvrde kršćanske korijene“.

Dobrodošlicu svima „u ovo mjesto milosti i vjere“ poželio je nadbiskup Cavalli, koji je pozdravio i sve nazočne.

„Svi smo jako dobro svjesni da smo ovo što jesmo zbog milosti Božje po zvanju i poslanju koje smo primili. Svjesni smo da naše zvanje i naše poslanje imaju čvrsti temelj – vjeru i zajedno s vjerom naš odgovor koji je slobodan i kreativan. Tako se dogodilo i Djevici Mariji. Ona je pronašla milost u Boga i Njezin slobodni odgovor, temeljen na vjeri u Boga glasio je: Evo službenice Gospodnje. Tako se dogodilo i Franji Asiškome. Zbog milosti je postao, ono što je postao. Zbog milosti i samo zbog milosti Gospodin ga je odabrao. Zbog dara vjere i njegovog slobodnog i kreativnog odgovora navijestio je Evanđelje ljudima svoga vremena. Tako i svi mi, zbog milosti smo primili zvanje i poslanje koje imamo. Zbog vjere i zbog našeg slobodnog i kreativnog odgovora, postajemo navjestitelji Evanđelja osobama koje žive u današnjem svijetu“, rekao je nadbiskup Cavalli, a biskup Palić kazao je kako mu je „radost što Vas kao dijecezanski biskup mogu pozdraviti u župi sv. Jakova ovdje u Međugorju“ te je napomenuo kako je Mostarsko-duvanjska-biskupija zajedno s Trebinjsko-mrkanskoj kojoj je upravitelj po broju katolika najbrojnija u BiH.

„Nalazite se u biskupiji koja ima svoje radosti i nade, žalosti i tjeskobe, uostalom kao i svaki dio Crkve Kristove. U njoj se skoro 100 posto pripadnika hrvatskoga naroda deklarira katolicima, u kojoj vjernici još uvijek slave sakramente, pohađaju svetu misu, sudjeluju u raznim pobožnostima i duhovnim pokretima. U biskupijama djeluje oko 140 svećenika, dijecezanskih i redovničkih i oko 120 redovnica nekoliko različitih družbi“, kazao je biskup Palić te sve pozdravio kao „biskup Crkve, koja, koncilskim rječnikom i riječima pape Franje, korača naprijed između progona ovoga svijeta i Gospodinove utjehe...između Križa i Uskrsnuća“.

Na početku svoga obraćanja fra Massimo Fusarelli pozdravio je sve provincijale, ali je posebno naglasio kako pozdrav nazočnim biskupima, „što je jedan važan znak u cijelome svijetu, a ovdje na poseban način ima posebnu vrijednost“.

„Nalazimo se u jednom posebnom mjestu i to nas poziva – u ovom graničnom prostoru, gdje se razgrani-

čavaju kulture, svjetovi, povijesna iskustva različiti od našega Reda – drugačije razmišljati. Svatko tko živi u svojoj kulturi, u svome mjestu zaustavlja se u svojoj stvarnosti, a kada se susretamo na ovaj način onda smo obvezni prijeći svoje granice i imati jedan širi pogled“, kazao je fra Massimo naglašavajući kako „naša misao i naša molitva ide braći u Ukrajini, i ne moram reći zašto, zajedno s njihovim narodom“.

„Isto tako smo u zajedništvu s našom sestoricom braće u Ruskoj Federaciji, jer oni nose težinu ovoga vremena. Podsjetit ću i na našu braću koja su prisutna u Bjelorusiji. Tu je njihov provincijal, tamo je jedna vrlo osjetljiva situacija. Sjećam se i naše braće u Siriji, koji su u blizini ljudi koji pate u tom području, posebno u Alepu, Atakiji i sjeverozapadu Sirije. To je najnapušteniji kraj u svakom smislu. I tako bih mogao nastaviti, ali ako se zaustavimo u našem bazenu, onda su to najdublje i najsnažnije situacije koje živimo i koje želimo pratiti“, kazao je fra Massimo Fusarelli, poželjivši na kraju svoga obraćanja uspješan rad ove skupštine.

Generalna skupština Unije Manje braće Europe trajat će do petka 3. ožujka, a na njoj će biti izabran i novi predsjednik UFME. Tema ovoga susreta je „Budućnost UFME – od kud smo krenuli, gdje smo danas, što želimo biti“, a počeo je sinoć večernjom svetom misom u crkvi sv. Jakova u Međugorju, koju će predslavio aktualni predsjednik UFME dr. fra Miljenko Steko.

Priredili: Andrija Šego i Velimir Begić

Obred primanja i obećanja Frame Međugorje

Imamo razloga za veliku radost

bio čistoga srca, to je upravo on. Zato braćo i sestre kada stvari pogledamo s brda, kada stvari pogledamo malo iz daljega, tada ni naša životna situacija koliko god da nam izgledala bezizla-

koji slijedi svoj nauk, da nije samo veliki Učitelj, nego je zapravo naš jedini Spasitelj. Jer u tom Velikom petku popodne do kraja je pokazao da je jednak nama, do kraja je pokazao

uz želju da se i u njihovim domovima osjeti evanđeoski duh sv. Franje kojega nasljeduju. Sveto misno slavlje svojim pjevanjem uveličao je zbor Frame Hercegovina kojim je ravnao

Dana 29. siječnja u župnoj crkvi sv. Jakova u Međugorju pod večernjim euharistijskim slavljem u 18 sati upriličen obred primanja i obećanja članova Franjevačke mladeži Frame Međugorje pod geslom „Velika je plaća vaša na nebesima!“ (Mt 5, 12). Središnji je to događaj u duhovnom životu svakoga mjesnog bratstva Frame, pa tako i međugorskih framaša. Svečano euharistijsko slavlje predslavio je fra Andrija Majić, župni vikar župe sv. Ante Padovanskog na Humcu, a u koncelecijaciji su još bili duhovni asistent frame Međugorje fra Ivan Hrkač, te brojni drugi svećenici. U prigodnoj propovijedi fra Andrija Majić je govorio o blaženstvima iz današnjega evanđelja, odnosno o dijelu toga teksta u kojemu se i spominje geslo „Velika je plaća vaša na nebesima!“ (Mt 5, 12), a kojega je Frama Međugorje uzela za ovogodišnji obred primanja i obećanja.

„Vi ste za svoje geslo današnjih primanja i obećanja izabrali „Velika je plaća vaša na nebesima!“ (Mt 5, 12). Prije ovoga Isus kaže „Radujte se i kličite“, a ako postoji nešto što nas današnje ljude raduje i ono čemu se veselimo to je svakako naša plaća. Svi mi jedva čekamo kad ćemo dobiti

plaću, kad ćemo dobiti naknadu za naš rad. Bila to plaća u novcu, bile to možda ocjene u školi, ali ako nas ista raduje to je događaj da ćemo dobiti našu plaću. Međutim, plaća vrlo lako postane smisao našeg djelovanja i u svemu onome što radimo, sve ono čime se bavimo, postane nam samo mukotrpano, nešto što je naporno, nešto što čega se vrlo lako želimo riješiti, a smisao vidimo jedino u plaći. Međutim, Isus u današnjem evanđelju uzlazi na goru kako bi nam promijenio perspektivu, kako bi promijenio naše gledanje i poimanje života. Uzlazi na brdo jer se s brda vidi bolje, jer se s brda vidi jasnije. On mijenja perspektivu našega života kao što je promijenio i perspektivu i poimanje ljudi svoga vremena. Naime, židovi su bili uvjereni da je ljudski neuspjeh, da su ljudi koji su siromašni, odbačeni, protjerani, da je to zapravo Božja kazna i da su oni prokleti i zaboravljeni od Boga. Isus izriče svoja blaženstva kako bi stvar okrenuo naopako i kako bi nam rekao da ono što izgleda da je znak prokletstva – nije prokletstvo nego je blagoslov. On izvrće perspektivu i želi nam reći da sve one stvari gdje se mi trudimo, mučimo, naša svakodnevnica, da nije naše prokletstvo, nego da je

znak našeg blagoslova“, kazao je fra Andrija Majić dodavši da ono što mi živimo da ne smijemo od toga bježati, jer upravo u tome događa se naše blaženstvo u našem svakodnevnom životu.

„Bog u tom našem odnosu pokazuje nam i kakav je On. Zato možemo slobodno reći da su ova blaženstva koja smo čuli u evanđelju zapravo Isusova osobna iskaznica. Ako želimo vidjeti kakav je Bog, on nam je to pokazao u blaženstvima, jer je on prvi za nas bio siromašan, do kraja se ispraznio od svoga božanstva, postao do kraja nama sličan. Ako je itko bio pravedan na ovome svijetu i zbog pravednosti progonjen, to je upravo on. Ako je itko

zno, tada sve ono što živimo doista je naše blaženstvo i doista nam se blago i doista imamo razloga za veliku radost“, kazao je fra Andrija Majić kazavši da svaka osoba koja radi ili koja ide u školu raduje se petku popodne, a na to nas i Isus poziva da pogledamo petak popodne, ali ne bilo kakav petak, nego Veliki petak.

„Upravo u tom Velikom petku popodne Isus je pokazao da je do kraja za nas. Pokazao je da je on sam onaj

svoju božansku ljubav, do kraja je bio odbačen i prezren od nas ljudi kako bi nama dao vječnu radost, kako bi za nas zaradio našu vječnu plaću, naše kraljevstvo nebesko. Zato kada god nam izgledao naporno, kada god nam izgleda da ne možemo više u našem svakodnevnom životu, radu, učenju, sjetimo se i mi petka popodne, Velikoga petka u kojem nam je darovano spasenje po Kristovoj žrtvi i Kristovoj krvi“, kazao je fra Andrija Majić, te završio svoju propovijed riječima: „Koliko muke za jednu običnu plaću, zato ne zaboravimo i to odlučimo danas da ćemo se pomučiti i raditi i za onu nebesku“.

Nakon propovijedi uslijedio je i sam čin obreda primanja i obećanja u kojemu je 25 mladih primljeno u bratstvo Franjevačke mladeži, zatim je 30 mladih produžilo na godinu dana obećanje življenja evanđelja u bratstvu Franjevačke mladeži, a 28 mladih je na godinu dana prvi put dalo obećanje življenja evanđelja u bratstvu Franjevačke mladeži. Na kraju svete mise duhovni asistent Frame Međugorje fra Ivan Hrkač uputio je nekoliko zahvalnih riječi dragom Bogu na ovom danu, uputivši čestitku svim framašima, kao i njihovim roditeljima

međugorski župnik fra Zvonimir Pavičić.

Obredu primanja i obećanja bio je nazočan i veći broj župljana, hodočasnika, članova obitelji samih framaša, kao i brojnih njihovih kolega iz ostalih hercegovačkih bratstava Frame u Hercegovini. Nakon završetka svete mise, uslijedilo je prigodno druženje međugorskih framaša i njihovih gostiju u dvorani sv. Ivana Pavla II. uz zakusku i brojne duhovne pjesme.

Frama Međugorje nastala je 1995. godine. Razvijala se iz molitvene skupine mladih koju je vodio fra Slavko Barbarić, a koju je činilo dvadesetak mladih ljudi iz župe Međugorje. Danas Frama broji oko 90 članova, a trenutni duhovni asistent Frame Međugorje je fra Ivan Hrkač. Frama Međugorje djeluje kroz razne sekcije a to su: glazbena koja redovno nastupa na koncertima u župi i animira misna slavlja zatim stvaralačka, dramska, molitvena, čistačka, medijska, literarna i sportska sekcija. Frama Međugorje je sudjelovala na raznim natjecanjima, a u listopadu prošle godine bili su i pobjednici XXIII. Framafesta koji su održao u Mostaru, te su osvojili i nagradu za najbolji scenski nastup.

Pripremio: Mateo Ivanković

Hrabro koraćanje prema svetosti

Foto: Arhiv ICM

MIRTA MILETIĆ

Zamisli da je ovo tvoja zadnja, posljednja korizma tvoga života. Što bi volio/voljela promijeniti? Koje životne zadaće su ti još ostale nedovršene? Koje odnose bi valjalo popraviti? Bi li ti pogled na tvoj život donio osjećaj zadovoljstva, ispunjenosti ili praznine? Možda ti ova pitanja pomognu da doneseš neke odluke koje će ti pomoći da kvalitetnije iskoristiš ovo milosno i blagoslovljeno vrijeme.

Neka ti ovakav pogled na ovogodišnju korizmu donese promjenu

srca, istinsko obraćenje i pogled usmjeren na Vječnost. Vječnost je naš cilj i u toj perspektivi treba živjeti zemaljski život. Reći će Fulton Sheen kako se *ništa na ovom svijetu ne događa ako se prije ne dogodi u ljudskom srcu*. U našem se srcu rađa sve dobro i plemenito, ali i rušilačko i toksično. Bđjeti nad svojim srcem i mislima težak je posao, ali i jedini put promjene i istinskog kršćanskog života. Korizma je povlašteno vrijeme za „remont“ našeg srca. Nudi nam istinski susret s vlastitom bijedom i grijesima, ali daje radost i

nadu da nismo sami i da naše koraćanje ima Cilj.

Mi smo krštenjem dobili potpunu „opremu“ za istinski život evanđelja, no događa se da netko iskoristi darove koje je dobio, a netko ne. Netko doista živi kraljevsku, proročku i svećeničku službu, a netko živi močvaru kršćanskog života. Zašto je to tako? Vjera je stvar hrabrosti. Koraćanja. Konkretnih odluka. Vjernici su hrabri ljudi. Autentičnost našeg kršćanskog poziva vježba se hrabrim odgovorima na Božju volju u našim životima. Što je Božja volja? Kako ju

prepoznati i vršiti? Bog nama ne objavljuje direktno svoju volju, nego nas pita što mi želimo. Što ti želiš u svome životu? Koji su tvoji talenti i želje? Koje su tvoje jake strane i gdje misliš da možeš biti plodan? Bog poštuje naše želje i to podupire i s ljubavlju promatra.

Korizma je izlazak iz komfort zone, skok u „provaliju“ i odluka da ću u centar svog života staviti osobu Isusa Krista, da ću u svo svoje djelovanje i odnose staviti Isusa. Ako ono što radimo nema za posljedicu Vječnost, onda pucamo u prazno, gubimo vrijeme. Razmisli sada

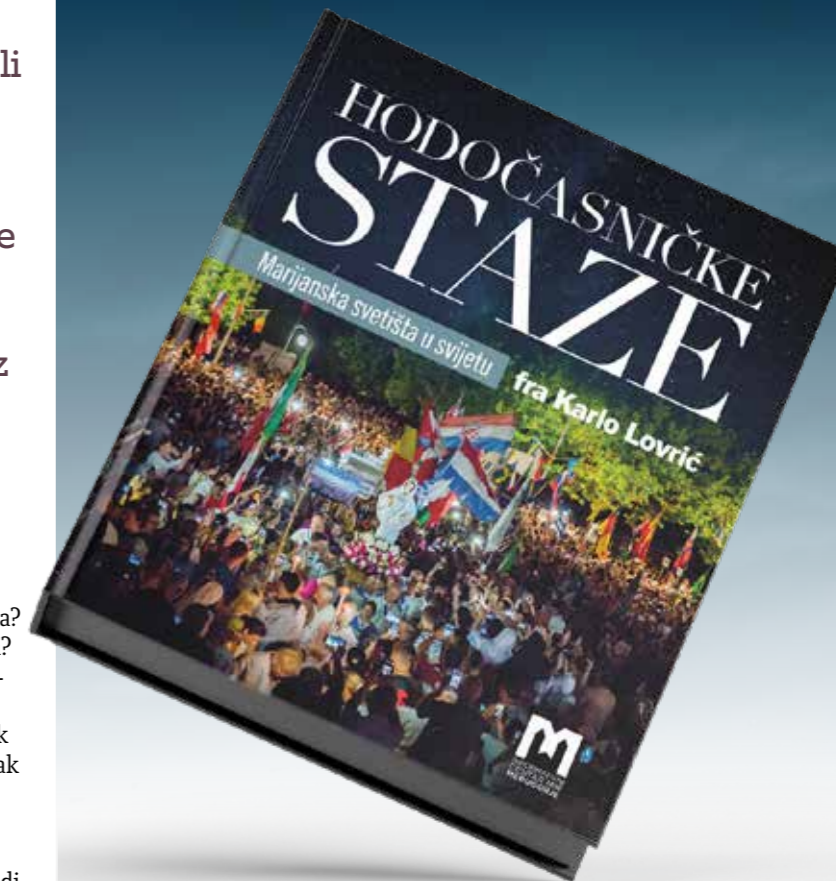
U korizmi Gospodin s nama želi uspostaviti odnos. Badava nam sve pobožnosti i odricanja kroz korizmu ako nismo ušli u odnos s Isusom. On želi tebe i mene. Nije nas došao popravljati i kritizirati, nego želi našu ljubav. On je Bog odnosa. Ako nas naša molitva i pobožnosti kroz ovo korizmeno vrijeme ne vode Isusu, potrebno je mijenjati molitvu. Našem Gospodinu ne trebaju prazne molitve bez srca, nabranje bez razmišljanja i dubine. Želim ti hrabro koraćanje kroz korizmu!

Ponekad se dogodi da čekajući volju Božju zapravo izostavljamo odgovornost za vlastiti život. To nam može postati alibi da ne činimo ništa. Božja volja se otkriva djelujući. Za to nam je potrebno samopouzdanje s kojim se ne rađamo, nego ga stječemo vježbom. Svi sveci su imali i te kako visoko samopouzdanje unatoč slabostima i manama i jasno znali volju Božju za svoj život. Ono što šteti našem samopouzdanju su: strah, tuđa očekivanja /mišljenja i loša slika o sebi. Biti Isusov učenik znači doista početi boriti se protiv onoga što ruši naše samopouzdanje. Bez samopouzdanja nema niti istinske vjere. Valja napraviti konkretne korake. Povjerovati da me Bog ljubi i da drži moj život. Obnoviti prapovjerenje. Otkriti talente i vještine koje sam dobio/la i početi ih upotrebljavati. Učiniti ih vidljivima služeći drugima. Radikalno prekinuti s mislima što će tko misliti o meni. Kako me drugi komentiraju i što pričaju o meni. Odbaciti ljudske obzire.

kako ti izgleda dan? Je li Bog centar svih tvojih djela i svih tvojih susreta u tom danu? S kakvim si ljudima okružen/na? Koje su teme tvojih razgovora? Siješ li nezadovoljstvo ili optimizam? Kakvi su ti odnosi u obitelji? Promatraš li svoj brak površno ili razumiješ da je brak božanska institucija s jasnim poslanjem? Jesi li zahvalan/na na svojoj djeci ili ih samo kritiziraš i tražiš propuste? Vidi li se na tvom licu da vjeruješ u Vječnost?

I na kraju. U korizmi Gospodin s nama želi uspostaviti odnos. Badava nam sve pobožnosti i odricanja kroz korizmu ako nismo ušli u odnos s Isusom. On želi tebe i mene. Nije nas došao popravljati i kritizirati, nego želi našu ljubav. On je Bog odnosa. Ako nas naša molitva i pobožnosti kroz ovo korizmeno vrijeme ne vode Isusu, potrebno je mijenjati molitvu. Našem Gospodinu ne trebaju prazne molitve bez srca, nabranje bez razmišljanja i dubine. Želim ti hrabro koraćanje kroz korizmu!

Poštovani čitatelji, pred vama je knjiga Hodočasničke staze fra Karla Lovrića koja nas vodi u ništa manje nego 119 uglavnom Gospinih svetišta u 38 zemalja svijeta. Knjiga spada u red onih koje svakako treba pročitati, i to ne samo jedanput; ona bi, da se poslužimo školskim rječnikom, trebala biti obvezna lektira, svojevrsni vademekum.

Ne možemo fizički posjetiti sva hodočasnička mjesta, ali se možemo duhom prenijeti u njih. U tome nam obilno pomaže ova fra Karlova knjiga. Ona će nas, da se poslužim riječima autora, približiti Gospi, a preko Gospe Isusu i Njegovoj Crkvi.

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

NAŠA OBITELJ

JE NAJBOLJE VJEŽBALIŠTE I ŠKOLA LJUBAVI

SVIJET U KOJEM ŽIVIMO ŽEDAN JE BOŽJE LJUBAVI.

Baš poput vrta u kojem vrtlar dugo nije zalio svoje biljke. No, je li problem u vrtlaru ili u „biljkama“? Ako bismo željeli na jednako slikovit način prikazati problem pred kojim se nalazi vrtlar, mogli bismo zamisliti da vrtlar neumorno radi svoj posao, danomice zalijeva vrt, no većina biljaka drži otvorene kišobrane ili se u potpunosti prekrila vodonepropusnom kabanicom. Takvi smo često i mi, baš poput ovih nerazumnih biljaka. A naši kišobrani, koji priječe da nas zalije Božji blagoslov, milost i ljubav jesu naši grijesi. Ove korizme imamo još jednu šansu obnoviti svoj odnos s Bogom. Ove korizme imamo šansu sklopiti kišbrane i svući sa sebe kabanice koje priječe da nas natopi Božja ljubav za kojom čeznemo. A ta ljubav i milost neumorno i neprestano pada, izliva se nad nama i ovim svijetom.

Korizma je vrijeme kad pokušavamo proširiti prostor za Božju prisutnost i djelovanje u našem životu. Bog svakako neumorno djeluje, no nama je potrebno uložiti dodatne napore za stvaranje preduvjeta da bolje čujemo, primjećujemo, uočavamo Njegovu prisutnost. Zato je važan taj prostor tišine i trajno izglednjivanje onog „zlog vuka“, kako bi „dobar vuk“ preživio. Korizma je upravo to, vrijeme kad intenzivno izglednjujemo u nama sve ono što nas sprječava da se pomičemo, pokrećemo prema Bogu, da Ga slušamo i slijedimo, ljubimo svim svojim srcem, pameću i snagama. I svako odricanje ili zahvat, ako je autentičan, vidljiv je u mojoj okolini. Jer tada više ljubim, više služim. A ako me moja molitva ne mijenja, tada trebam mijenjati moju molitvu.

Ne treba nam dugo tražiti područje u kojem se možemo najbolje

KREŠIMIR MILETIĆ

vježbati u ljubavi. Naša obitelj je najbolje vježbalište i škola ljubavi. Ovdje možemo svaki dan u doslovno svakoj od situacija s ukućanima vježbati biti ljubazniji, uslužniji, nježniji, predaniji. Otac koji odvoji i isplanira vrijeme za igru sa svojom djecom, koji svakog dana osmisli neko maleno iznenađenje za svoju suprugu, pomogne joj u kućanskim poslovima ili joj zahvali na njezinom trudu – svakako će na vidljiv način posvjedočiti svoju promjenu ili taj izbor da želi biti bolji, više ljubiti, više „biti“ pravi otac, pravi

muž. Korizma u obitelji može biti svakako puno više od „odricanja od slatkog“ ili nekih stvari koje nemaju poveznicu s našim bližnjima.

Djeca koja vide roditelje koji zrače nekom drugačijom atmosferom u korizmi, svakako će imati najbolji mogući poticaj da i oni u svojim budućim obiteljima budu sijači istih ili sličnih stvarnosti. Djeca nas slušaju očima, a ne ušima. Mi možemo pričati koliko hoćemo, ali ako naša djela odudaraju od onoga što pričamo, ne će se uhvatiti za njihovo srce. Djeca zapravo čeznu

za autentičnim roditeljima, zainteresiranim roditeljima, roditeljima koji trajno ulažu napore u svoj rast i pozitivnu promjenu. Korizma je svakako vrijeme kada naši bližnji trebaju dobiti više od nas, više pažnje, više ljubavi. To je smjer u kojem ćemo izbjeći zamku ispraznosti i banalnosti, a iskoristiti vrijeme za obogaćivanje naših odnosa u obitelji.

Ove korizme imamo šansu i ozbiljnije razumjeti i oživotvoriti Gospine pozive za intenzivnom molitvom i pokorom. Moja molitva nikada nije isključivo privatna. Svakako je od nas dio Crkve, mističnog tijela Kristova. Našim molitvama, žrtvama, pokorom mi na najbolji mogući način sudjelujemo u poslanju Crkve. Trenutni rat u Ukrajini i prijetnja eskalacije ovog rata do razmjera nuklearnog rata u kojem je na kocki budućnost

čitavog svijeta poziva nas na posebnu odgovornost i ustrajnost u molitvi. Gospa nas uči kako molitva krunice može zaustavljati ratove. Crkva nas neumorno poziva i podsjeća da aktiviramo naše „oružje“ u borbi protiv zla: intenzivan sakramentalni život, post, pokoru i molitvu. Imamo izrazito snažna oruđa koja samo trebamo početi koristiti na pravi način.

Ove korizme iskoristimo predivnu mogućnost pristupanja sakramentu pomirenja – ispovjedi. Odvojimo vrijeme za temeljitu pripremu i ispit savjesti. Uložimo, koliko je do nas, sve što je potrebno da iskoristimo ovo milosno vrijeme za obnovu zajedništva i ljubavi s Gospodinom. A na tom putu imamo divnu zagovornicu i Pomoćnicu kršćana! Našu Majku! Želim Vam plodonosnu, radosnu i blagoslovljenu korizmu!

OVE KORIZME ISKORISTIMO PREDIVNU MOGUĆNOST PRISTUPANJA SAKRAMENTU POMIRENJA - ISPOVJEDI. ODVOJIMO VRIJEME ZA TEMELJITU PRIPRAVU I ISPIT SAVJESTI. ULOŽIMO, KOLIKO JE DO NAS, SVE ŠTO JE POTREBNO DA ISKORISTIMO OVO MILOSNO VRIJEME ZA OBNOVU ZAJEDNIŠTVA I LJUBAVI S GOSPODINOM. A NA TOM PUTU IMAMO DIVNU ZAGOVORNICU I POMOĆNICU KRŠĆANA! NAŠU MAJKU! ŽELIM

Foto: Arhiv ICMM

O knjizi

Ikonografski složene dramatične sudbine iseljenika i njihovih obitelji, borba između staroga i novoga u svijetu i u Crkvi, raspad jugoslavenske tvorevine i bolno nastajanje slobodne Hrvatske, svećenička zvanja u vrtlogu previranja i događaj na Brdu Križa noću kada se nazire buđenje dana, sve se to isprepliće u ovome romanu na granici stvarnosti i fikcije ovijene tajnom. Glavni lik govori: „Nikad nisam očekivala da ću živjeti negdje drugdje, ali životni udarci odbacili su me daleko i to drugdje postalo je moj najmiliji dom. To se nije dogodilo samo od sebe. Vijugavu putanju svojega postojanja i njezinu postupnu preobrazbu, od jučer do danas, doživljavam kao blagoslov i u tome pronalazim srce svijeta.“

O autorici

Rođena u Hrvatskoj, supruga i majka, Darija Škunca Klanac živi u Montrealu. Od 1984. prati međugorska ukazanja. Posvetila je nekoliko godina života istraživanju toga fenomena te pratila na tisuće hodočasnika u Međugorje. Objavila je ciklus referentnih knjiga o tim događajima i o svojem iskustvu s hodočascima. Njezine knjige objavljene su na hrvatskom, francuskom, poljskom, mađarskom i engleskom jeziku. Na jednom od svojih putovanja doživjela je nešto što ju je potaklo da za 40. obljetnicu ukazanja Gospi pokloni svoj prvi roman.

Iz pera autorice

Svim putnicima, hodočascima, izbjeglicama, svima koji traže. Od kuda god krenuo, kamo god stigao, gdje god se nastanio, naići ćeš na srce svijeta. To je ono bitno što ćeš prepoznati u sebi i ljudima.

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

MONS. PROF. TOMAŠ HALÍK,
DOBITNIK TEMPLETONOVE NAGRADE

BOG JE LJUBAV

NJEGOVO SLOVO NAZOČNOM SLUŠATELJSTVU 14. SVIBNJA 2014. LONDON

Tomaš Halík, svećenik, sociolog, teolog, filozof religije, r. 1948., potajno zaređen za svećenika 1978., predavač je na Karlovu sveučilištu u Pragu, župnik, pisac teoloških knjiga. Odlikovan nagradama *Kardinal König*, *Romano Guardini*, *Templeton*, papa Benedikt XVI. imenovao ga monsinjorom. Djela su mu prevedena na mnoge jezike. Jedan od najpoznatijih suvremenih katoličkih teologa u Europi i svijetu.

S RADOŠĆU, POŠTOVANJEM, PONIZNOŠĆU, ZAHVALNOŠĆU I, POVRH SVEGA, SVIJEŠĆU O ODGOVORNOSTI I MORALNOJ PREDANOSTI, VEČERAS SE PREDUŽUJEM OBITELJI DOBITNIKA NAGRADE TEMPLETON.

U početku – prije više od 40 godina – Templetonova je nagrada

opisana kao nagrada za “napredak u religiji”. U to je doba mnogim ljudima zasigurno zvučalo čudno povezivanje riječi “napredak” i “religija”. Mnogi vjernici smatrali su da nema potrebe za napretkom vjere jer vjera treba biti čuvar i jamac čvrstog poretka u društvu. Mnogi nevjernici vjerovali su da religija nije sposobna za bilo kakav napredak, da je sekularizam zadnja riječ u kulturnoj evoluciji. Jedan naraštaj kasnije Jürgen Habermas je izjavio da sada živimo u postsekularnom svijetu.

Ipak je to čudan svijet. Sadrži mnoga neočekivana iznenađenja za religiozne i nereligiozne ljude. Globalno govoreći i sagledavajući, fenomen religije ne umire već se transformira. Ne samo da se stvaraju “nove religije” i vjerski pokreti, već se stare religije transformiraju i preuzimaju nove političke i kulturne uloge. Tamo gdje su tradicionalne

religije potisnute, sekularne pojave i same postaju religija. Nije ni čudo da je mnoge predstavnike starih vjera i “novog ateizma” uhvatila panika.

II.

Kad sam prije skoro pola stoljeća prvi put posjetio Britaniju, stigao sam iz zemlje u kojoj je nasilno nametnuta državna religija bio takozvani “znanstveni ateizam”. Ne samo da je u ime militantne ideologije znanstvenog ateizma potpuno potisnuta vjerska sloboda, nego također i sloboda umjetničkog stvaranja i znanstvenog istraživanja. Bio sam sretan što mi je dopušteno posjetiti Britaniju, zemlju s dugom tradicijom tolerantnog kršćanstva – mudrog i vedrog kršćanstva jednog Chestertona i C. S. Lewisa.

Prošlo je pola stoljeća. Londonom danas voze autobusi s porukom “Bog vjerojatno ne postoji” na svojim bočnim ploham, a izjava da je Britanija kršćanska zemlja izaziva žestoku polemiku i proteste. Ne, ne hvata me panika. Uvijek mi se više sviđaju nastojanja da razumijem druge od poziva na kulturalne ratove. U stano vitom smislu bio bih radikalniji od gospodina Dawkinsa. Uvjeren sam da Bog Dawkinsovog ateizma – Bog kao naivna znanstvena hipoteza – vjerojatno ne postoji, zapravo definitivno ne postoji. To nije Bog *moje vjere*, to je sigurno. Nije Bog vjere za čiju smo se slobodu borili protiv ateizma poveznica s političkom moći.

Ne, nije vjera kao takva, niti znanost, pa čak ni ateistička interpretacija znanosti ono što uzrokuje poteškoće, već umjesto toga ljudi zatvorenih umova koji misle kako trebaju omalovažavati i vrijeđati uvjerenja drugih ljudi kako bi propagirali svoja vlastita.

Povijest u našem dijelu svijeta pokazala je da ateizam nije ništa manje imun na iskušenja moći nego religija. Ja jednostavno želim da, kada “novi ateizam” bude stariji i odrasliji, bude barem toliko tolerantan kao i danas naše staro europsko kršćanstvo.

III.

Ali gdje je danas naše zapadno kršćanstvo, kakav je oblik i kakva je njegova vizija budućnosti? Ne čudi me što izjave poput “Britanija je kršćanska zemlja” ili “Europa je kršćanski kontinent” izazivaju burne

reakcije. S jedne strane postoji niz povijesnih i socioloških argumenata koji im idu u prilog. Uostalom, i sam sekularni karakter društva izdanak je kršćanstva, a u određenom je smislu i europski ateizam kršćanski fenomen. S druge strane, izjave kao što su “Britanija je kršćanska zemlja” ili “Europa je kršćanski kontinent” sigurno će izazvati protupitanje: Što mislite pod tim? I koje zaključke izvlačite iz njih? Koji bi oblik kršćanstva mogao pomoći našem svijetu da bude bolje mjesto za život svih – i kršćana i nekršćana, i vjernika i ateista?

Svjedoci smo kako moć vjerskih simbola može postati destruktivna sila i izvor nasilja kada se poveže s političkim interesima. Sada se valja zapitati: Kako se moć vjere može upotrijebiti za stvaranje kulture uzajamnog poštovanja, civilizacije u kojoj se različitost ne će doživljavati kao prijetnja, već kao prostor za međusobno obogaćivanje. Kakav napredak bi se trebao dogoditi u religiji da bismo mogli uživati u kulturi dijeljenja namjesto straha od sukoba civilizacija?

Što religije (a posebno kršćanstvo) mogu učiniti da transformiraju proces globalizacije u kulturu komunikacije?

IV.

U vrijeme moga prvog posjeta Britaniji, u ljeto 1968., ruski su tenkovi u mojoj zemlji srušili tanke nade Praškog proljeća o barem malo slobode i demokracije. Moj drugi posjet Britaniji bio je moguć tek nakon pada gigantskog sovjetskog carstva u kome je vladala kombinacija ruskog imperijalizma starog stila i ideologije “znanstvenog ateizma”.

Danas ne samo zemlje srednje i istočne Europe s velikom zabrinutošću promatraju pokušaje kremaljskih vladara da uskrnu staro carstvo. Ideologija “znanstvenog ateizma” u Rusiji je davno umrla, ali drevni ruski nacionalizam i imperijalni snovi još uvijek su veoma živi. Tijekom Drugog svjetskog rata, Staljin, jedan od najokrutnijih progonitelja vjere u ljudskoj povijesti, shvatio je da ruski narod nije spreman umrijeti za komunističku ideologiju «znanstvenog ateizma» te je pokušao iskoristiti pravoslavnu vjeru i ruski patriotizam da spasi svoje carstvo. Sada imamo prizore

bivših agenata KGB-a kako ljube ikone Krista i Majke Božje. Hoće li čelnici Ruske pravoslavne crkve imati moralne hrabrosti biblijskih proroka reći sadašnjim vladarima Kremļa: Prvo morate iz svojih glava i srca istjerati demone iz *Bijesova* Dostojevskog prije nego što donesete svoje žrtvene darove u Dom Gospodnji?

U svjetlu opasnog razvoja događaja u istočnoj Europi moramo biti svjesni svoje odgovornosti za očuvanje i unapređenje velikog projekta ujedinjene Europe. Snažna politička integracija Europe jedina je zaštita europskih naroda, ne samo od vanjskih opasnosti nego još više od eksplozije unutarnjeg barbarstva, od ekstremnog nacionalizma, šovinizma i ksenofobije koji ponovno dižu svoje ružne glave u zemljama Europe.

Ako bi opasna kušnja nacionalne sebičnosti i izolacionizma triumfirali u Europi, što bi dovelo do tragičnog kolapsa Europske unije, nacionalne države Europe ne bi stekle veći suverenitet, nego bi umjesto toga bile iznutra daleko više izložene silama kaosa i razaranja.

Ako zajednički europski dom treba biti pravi dom, ne može se on temeljiti samo na administraciji i trgovini. Kultura ima odlučujuću ulogu u stvaranju duhovne i moralne biosfere društva. Komunistički sustav u kojem je kulturu kontrolirala ideologija nije mogao preživjeti na slobodnom globalnom tržištu ideja. Ali što će se dogoditi s društvom čija je kultura izgubila duhovnu dimenziju i umjesto nje dominira komercijalna industrija zabave?

Presudnu, krucijalnu ulogu u nastanku Europe odigrala je sposobnost Crkava da stvore kulturu koja je kombinirala poruku Biblije s filozofskom mudrošću Grčke i pravnim sustavom Rima. Ali taj oblik kršćanstva – *Christianitas*, “kršćanstvo” – pripada sada prošlosti. Kršćanstvo nije više zajednički jezik Europljana. Europa budućnosti bit će još jedna bogatija polifonija nego što je bila dosad. Kršćanstvo je danas samo jedan od mnogih glasova.

Ne pitajmo se čiji će glas sutra biti jači u Europi, nego tko će više doprinijeti kulturi suživota utemeljenoj na međusobnu poštivanju i razumijevanju.

SVJEDOCI SMO KAKO MOĆ VJERSKIH SIMBOLA MOŽE POSTATI DESTRUKTIVNA SILA I IZVOR NASILJA KADA SE POVEŽE S POLITIČKIM INTERESIMA. SADA SE VALJA ZAPITATI: KAKO SE MOĆ VJERE MOŽE UPOTRIJEBITI ZA STVARANJE KULTURE UZAJAMNOG POŠTOVANJA, CIVILIZACIJE U KOJOJ SE RAZLIČITOST NE ĆE DOŽIVLJAVATI KAO PRIJETNJA, VEĆ KAO PROSTOR ZA MEĐUSOBNO OBOGAĆIVANJE. KAKAV NAPREDAK BI SE TREBAO DOGODITI U RELIGIJI DA BISMO MOGLI UŽIVATI U KULTURI DIJELJENJA NAMJESTO STRAHA OD SUKOBIA CIVILIZACIJA?

Središnja poruka kršćanstva jest da je Bog ljubav i da je sam Trojedin Bog zajednica dijeljenja, komunikacije. Vjera u Boga koji je ljubav i zajedništvo dijeljenja nije znanstvena hipoteza nego moralna obveza s očitim kulturnim i političkim implikacijama. To je predanost prihvaćanju pluralnosti našega svijeta i neprestanom nastojanju da ga transformiramo u kulturu komunikacije, dijeljenja i međusobnog obogaćivanja.

Kršćanstvo ne treba biti zastava koja se vijori nad Europom, ali Europa i svijet trebaju ljude koji riječi ljubav vraćaju ono duboko značenje koje je imala u radikalnoj poruci Evanđelja.

V.

Naša zapadna kršćanska kultura i njena važna povijesna faza prosvjetiteljstva rodili su veliku ideju tolerancije.

Tolerancija je svjetovni prijevod evanđeoske zapovijedi ljubavi prema neprijateljima. Ali kada se religiozni koncepti prevedu na svjetovni jezik i koncepte, nešto se obično izgubi. Da bih tolerirao neugodnog susjeda, zbilja ga ne moram ni na koji način voljeti. Dovoljno mi je da ga

ignoriram, jer mi nije stalo do njega. Svatko od nas ima svoj život, svoj stil, svoju vlastitu istinu.

Određeni model "multikulturalizma" temeljen na načelu tolerancije rezultirao je ne zajednicom građana, odnosno susjeda, nego konglomeratom raznih geta. "Neka svatko živi kako hoće, dokle god ne ometa i ne ograničava druge". To je svakako humanija situacija od stalnih prijepora, svađa ili čak stalnih ratova, ali može li to biti trajno rješenje? Ta vrsta tolerancije je u redu za ljude koji žive *jedni pored* drugih, ali ne i za ljude koji žive *zajedno*.

Nevolja je u tome što je naš svijet, "globalno selo", postao pretijesan da nesmetano živimo jedni pored drugih. Porastao nas je broj i, htjeli mi to ili ne, ima sve više ljudi koji su "dručkiji" od nas. Naše ograde nisu tako udaljene kao što su bile. Možemo zaviriti u kuhinje i osjetiti miris egzotičnih juha iz blagovolišta onih drugih. Ne možemo zanemariti obiteljske svađe o kojima prije nismo ni slutili. Model tolerancije stvoren je za drugačiji svijet, za drugačiju gradsku arhitekturu. Ali nema više tih nekadašnjih gradova, izgledaju sasvim drugačije nego nekada. Živimo *zajedno*, htjeli mi to ili

ne, te stoga moramo pronaći *dručkija* pravila za taj suživot od jednostavnog: "drži se izvan moga kruga".

VI.

Ali naši su krugovi već narušeni i prijedeni. Takva blizina često dovodi do sukoba. Ne može se ustuknuti pred nasiljem. Treba štititi i braniti nevine. Treba *okrenuti samo svoj obraz* ako ima nade da se time zaustavi zlo, ali ne i obraze drugih; mi snosimo odgovornost za one koje moramo braniti.

Ali možemo i moramo učiniti sve da stvari ne dođu do te točke. U mnogim ugroženim mjestima još uvijek ima vremena za prevenciju i liječenje nasilja, vremena za dijalog.

Međureligijski dijalog obično ima oblik konferencija – prigoda za susrete dobro obrazovanih predstavnika različitih religija. Takvi sastanci svakako mogu poslužiti kao važan signal, ali imaju jednu slabost: malo-pomalo stvaraju subkulturu "dijalogačara" koji se ubrzo bolje razumiju nego ekstremisti u svojim vlastitim zajednicama. Većina ljudi radije se druži s onima koji ih slušaju i prihvaćaju. Ali nije li obveza tih koji sudjeluju na ovakvim susreti-

ma zapitati se, koliko imaju prostora i hrabrosti utjecati na one unutar svojih zajednica koji vjernike drugih religija doživljavaju s mješavinom predrasuda, straha i mržnje?

I nije li jedna od temeljnih dužnosti vjerskih vođa imati proročansku hrabrost prosvjedovati protiv zlorabe vjere u službi moći i zauzeti stav protiv svih onih koji čine nepravdu i nasilje nad nevinima?

VII.

Prije dvije tisuće godina pitali su Učitelja iz Nazareta: "Tko je moj bližnji?" To pitanje u međuvremenu nije izgubilo ništa od svoje urgentnosti, žurnosti. Isus je okrenuo pitanje na zadivljujući način. Ne pitaj, tko ti je susjed, postani sam susjed! Budite posebno bliski s drugima, onima koji trebaju pomoć i ljubav. Ponudite slobodu onima koji čame u tamnici svoje vlastite mržnje i krivnje, očitujući praštanje i spremnost na pomirenje.

Isusov poziv na bezuvjetnu ljubav, ljubav čak i prema neprijateljima, čini se apsurdnim ponajviše onima koji ljubav smatraju osjećajem, emocijom. Ali ljubav je nešto više od toga. To je prostor sigurnosti u našim srcima i životima koji nudimo drugima kako bismo im omogućili da doista budu ono što jesu. Samo u prostoru ljubavi i prihvaćanja možemo otkriti istinu o sebi, možemo razviti ono najbolje što je u nama. Ali ljubav je uvijek smion i riskantan korak. Tko ljubi, riskira da bude razočaran i ranjen.

Tek na ovom mjestu mogu odgovoriti na pitanje o budućnosti vjere. Vjerujem u vjeru koja nosi rane. Za moju kršćansku vjeru ključna je jedna specifična scena u Ivanovu Evanđelju – susret apostola Tome i uskrskog Krista. Unutar Tomina srca, kao i u srcima i umovima mnogih ljudi danas, u sukobu su vjera i sumnja. Tek kad mu Isus pokaza svoje rane, Toma uzvikuje: Gospodin moj i Bog moj!

Naš svijet je prepun rana. Uvjeren sam da oni koji zatvaraju oči pred ranama u našem svijetu, nemaju pravo reći: Gospodin moj i Bog moj. Vjera koja zanemaruje ljudsku nesreću i patnju je opijum za narod. Bog koji ne nosi rane jest mrtav Bog. Kad mi netko ponudi svoga Boga, pitam: Je li to Bog ljubavi, ranjen patnjom našega svijeta? Nisam voljan vjerovati ni u jednog drugog boga.

Nedavno sam čitao duhovni dnevnik Majke Tereze iz Kalkute, prve dobitnice Templetonove nagrade. Otprije sam znao kako je ispunjavala svoje dane, naime, služenjem najsiromašnijima, bolesnima i umirućima. Sada znam kakve su bile njezine noći: izdržavala je teške kušnje vjerske sumnje, tamne noći duha, iskustvo Božje šutnje. Nosila je križ dvostruke solidarnosti. Danju je bila sestra onima koji su trebali zacijeliti svoje tjelesne rane i utažiti glad svojih praznih želudaca. Noću je dijelila tamu onih koji se osjećaju daleko od Božjega svjetla i trpe prazninu i suhoću duše.

Da, u tome leži pravi "napredak u religiji". Hrabrost je spojiti duhovnu dubinu s otvorenim zagrljajem solidarnosti sa svima onima koji pate.

Alexander Solženjicin, još jedan dobitnik Templetonove nagrade, jednom je odgovorio na pitanje, što će uslijediti nakon komunizma: vrlo, vrlo dugo razdoblje ozdravljenja, liječenja.

Moj odgovor na pitanje što će uslijediti nakon razdoblja kad su mnogi vjernici i nevjernici mislili da je tako lako govoriti o Bogu glasi: očekujem jako, jako dugo putovanje i poniranje u dubine. I u to polažem svoje nade.

Izvor: <https://www.templetonprize.org/laureate-sub/halik-acceptance-address/>

Prijevod:
fra Tomislav Pervan

Međugorje, 8. prosinca 2022.

Napokon! – mogli bismo uzviknuti kad dočita-mo zbirku ovih dokumenata koji su široj javnosti u ovome obliku i ovako cjelovito bili nedostupni a sabrani su ovdje na jednom mjestu. Dakle, napokon – audiatur et altera pars! Neka se čuje i druga strana. Napokon se član dviju biskupskih komisija dr. fra Ivan Dugandžić, onodobno učitelj novaka na Humcu, a neko vrijeme i provincijski definator, pa potom od 1985. i duhovni pomoćnik u Međugorju, osmjelio izići u javnost s nama nepoznatim dokumentima. Kako je autor već u osmom desetljeću, zakoračio je u 78. godinu života, te kako je više od polovice članova prvih dviju Komisija u kojima je sudjelovao već s onu stranu, u vječnosti, zacijelo je htio otkriti (re-velare) i objaviti dio svoje pismohrane koji se tiče upravo međugorskoga fenomena te ponuditi čitateljima na prosudbu. (dr. fra Tomislav Pervan)

M
INFORMATIVNI
CENTAR **MIR**
MEĐUGORJE

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

Innsbruški biskup protiv uklanjanja raspela iz učionica

Innsbruški biskup Hermann Glettler usprotivio se inicijativi „učeničkog parlamenta“ za uklanjanje raspela iz učionica, ustvrdivši kako raspela ondje trebaju ostati, uz mogućnost da se prema potrebi dodaju i simboli drugih vjera.

Kad bi se iz školskih prostorija uklonilo svo vjersko znakovlje, bila bi to „svojevoljna akcija, koja bi za posljednju imala duhovno osiromašenje“, poručio je biskup u priopćenju objavljenom na mrežnim stranicama biskupije, a prenosi njemački Kathpress. On smatra da bi školske prostorije bez vjerskog znakovlja bile u suprotnosti s društvenom stvarnošću, „u kojoj su vjerska pitanja nazočna u mnogim područjima“.

Biskup Glettler tim je priopćenjem reagirao na raspravu što ju je krajem veljače pokrenuo tirolski učenički parlament, sastavljen od školskih glasnogovornika i predstavnika učenika, označivši „pogrešnim“ nazočnost raspela u učionicama. Predstavnici toga tijela zatražili su uklanjanje raspela osim ako razred jednoglasno ne zatraži njegovu nazočnost. Kao objašnjenje toga zahtjeva navedena je potreba „neutralnosti“ i jednakog vrednovanja svih vjeroispovijesti u učionicama.

Križ je, pojasnio je Glettler, „kao znak vjere i nade najdublje upisan u kulturu naše zemlje“. Osim toga, raširene ruke Raspetoga predstavljaju „gestu da Bog svim ljudima nudi svoj blagoslov i svoju skrb“. Križ je također izraz temeljnog kršćanskog uvjerenja „da je Isus iz Nazareta uložio svoj život kako bi prevladao svaku i najdublju zloću i opasnu nasilnu spiralu osвете i naplate“, rekao je.

„Pomirba je moguća, a ljubav je snažnija od svake mržnje, a osim toga i u najočajnijoj situaciji moguć je novi početak; križ i o tome svjedoči“, poručio je biskup Glettler.

Papa imenovao nove članove Vijeća kardinala

Papa Franjo imenovao je u utorak, 7. ožujka devetericu kardinala novim članovima Vijeća kardinala. S obzirom na to da je dosadašnjem Vijeću istekao mandat, Sveti Otac imenovao je nove članove Vijeća kardinala (takozvani C9), objavio je Tiskovni ured Svete Stolice. U novi sastav kardinalskog Vijeća zaduženog za pomaganje Papi u upravljanju sveopćom Crkvom imenovani su sljedeći kardinali: državni tajnik kardinal Pietro Parolin, kardinal Fernando Vérgez Alzaga, LC, predsjednik Papinskog povjerenstva za Državu Vatikanskoga Grada i predsjednik Namjesništva Države Vatikanskoga Grada, zatim nadbiskup Kinshase (Demokratska Republika Kongo) kardinal Fridolin Ambongo Besungu, OFM Cap., nadbiskup metropolit Bombaya (Indija) kardinal Oswald Gracias, nadbiskup metropolit Bostonске nadbiskupije (Sjedinjene Američke Države) Seán Patrick O'Malley, OFM Cap., nadbiskup metropolit Barcelone (Španjolska) kardinal Juan José Omella, nadbiskup Québeca (Kanada) kardinal

Gérald C. Lacroix, luksemburški nadbiskup kardinal Jean-Claude Hollerich, SJ, te nadbiskup metropolit São Salvador da Bahie (Brazil) kardinal Sérgio da Rocha. Tajnik Vijeća kardinala u novom sastavu bit će mons. Marco Mellino, naslovni biskup Cresime (Italija). Sljedeći sastanak Vijeća kardinala održat će se 24. travnja u 9 sati u Domu svete Marte u Vatikanu. Posljednji sastanak Vijeća, održan u prosincu prošle godine, bio je, među ostalim, posvećen kontinentalnoj fazi aktualne Sinode. Prvi sastanak Vijeća održan je od 1. do 3. listopada 2013. godine. Papa Franjo je Vijeće kardinala utemeljio kirografom od 28. rujna 2013. sa zadaćom da mu pomaže u upravljanju sveopćom Crkvom i da proučava plan reforme Rimske kurije, koji se provodi novom Apostolskom konstitucijom Praedicate Evangelium, objavljenom 19. ožujka prošle godine. Vijeće kardinala, navodi se u kirografu, zamišljeno je kao „dodatni izraz biskupskog zajedništva i pomoći munus petrinum koju može ponuditi episkopat diljem svijeta“.

U deset godina Franjina pontifikata znatno povećan broj žena koje rade u Vatikanu

U posljednjih deset godina broj žena zaposlenih u Vatikanu značajno je porastao i sada ih je 1165. Nikada prije nije bio veći broj zaposlenica i njihov udio u ukupnom osoblju, pokazalo je istraživanje novinarkе Gudrun Sailer za Vatican News.

Za Papu i Vatikan trenutno radi 1165 žena, u odnosu na 846 kada je Franjo preuzeo službu 2013. godine. Postotak žena u ukupnoj radnoj snazi u Vatikanu porastao je u aktualnom pontifikatu

s gotovo 19,2 na današnjih 23,4 posto. Ove se brojke odnose na dvije administrativne jedinice Svetu Stolicu i Vatikan zajedno.

Porast zaposlenih žena još je jasniji ako se pogleda samo Sveta Stolica, odnosno Rimska kurija. Udio žena ovdje je u posljednjih deset godina porastao s 19,3 na 26,1 posto. To znači da su više od jedne četvrtine zaposlenika Svete Stolice sada žene, u apsolutnim brojkama njih je 812 od ukupno 3114.

Prvi put izabrana žena za glavnu tajnicu Slovenske biskupske konferencije

Glavno tajništvo Slovenske biskupske konferencije (SSK) ubuduće će voditi žena. Don Boscova sestra Marija (Mojca) Šimenc nasljeđuje dosadašnjeg generalnog tajnika o. Tadeja Strehovca. Ona je prva žena na ovoj službi u Sloveniji.

Petogodišnji mandat nove glavne tajnice počinje 17. travnja, priopćeno je iz Biskupske konferencije u Ljubljani. Šimenc je trenutno poglavarica provincije Don Boscovih sestara (Kćeri Marije Pomoćnice) za Sloveniju

i Hrvatsku. Nakon studija na Sveučilištu u Ljubljani, krajem 1990-ih, je radila u tajništvu Apostolske nuncijature u Sloveniji. Kasnije je, između ostaloga, predavala na katehetsko-pastoralnim tečajevima u Ljubljani te bila članica upravnih tijela Slovenske redovničke konferencije (KORUS). Sestra Marija Šimenc je 2018. doktorirala na Papinskom salezijskom sveučilištu u Rimu.

Angažman redovnica i laikinja
Buduća glavna tajnica Slovenske biskupske konferencije ima bogato iskustvo vođenja u Crkvi i svojoj redovničkoj zajednici, kazao je slovenskim medijima predsjednik Biskupske konferencije Andrej Saje. Također tečno govori talijanski, što je važno za međunarodnu crkvenu suradnju. Općenito, uključivanje redovnica i laikinja u Biskupsku konferenciju „u duhu je sinodalnog procesa koji se odvija u cijelom svijetu“, rekao je novomeški biskup.

Nikaragvanski režim nastavlja s pritiscima na Crkvu – ukinut Caritas i zatvaranje dvaju sveučilišta

Sandinistički režim nikaragvanskog predsjednika Daniela Ortege naredio je ukidanje Caritasa i dvaju sveučilišta u toj srednoameričkoj zemlji, objavila je 8. ožujka 2023. KNA.

Uz raspuštanje Caritasa, vlasti su oduzele imovinu zatvorenim sveučilištima „Ivan Pavao II.“ i Kršćanskom nikaragvanskom samostalnom sveučilištu (UCAN).

U službenom listu nikaragvanskih vlasti La Gaceta u utorak je objavljena tvrdnja da je raspuštanje Caritasa dogovoreno na temelju „dragovoljnog“ zahtjeva članova, a odluku je odobrilo Ministarstvo unutarnjih poslova, piše KNA.

Kako je u srijedu objavila Zaklada papinskog prava „Pomoć Crkvi u nevolji“ (Aid to Church in need/ Kirche in Not) pozivajući se na lokalne izvore, zabranjeno je javno održavanje križnih putova i procesija tijekom korizme i Vazmenog trodnevlja. Policija obilazi župe „da bi provela zabranu“, a mnogi svećenici prisiljeni su ograničiti svoje djelovanje, uključujući i propovijedi, iz straha da ne budu optuženi kao „državni neprijatelji“, izvijestili su iz zaklade.

Crkva je pod posebnom prismo-trom u biskupijama Matagalpa i Esteli, kojima upravlja biskup Rolan-

Ubijen losangeleski pomoćni biskup David O'Connell

Pomoćni losangeleski biskup David O'Connell pronađen je tijekom vikenda ustrijeljen u svojoj kući u Kaliforniji.

Biskup O'Connell, 69-godišnji Irac podrijetlom iz Corca, poznat po svome zauzimanju za mir i siromašne, djelovao je posljednjih 45 godina u losangeleskoj nadbiskupiji, od 2015. kao pomoćni biskup. Istražitelji još nemaju informacije tko su počinitelji ubojstva niti što bi mogao biti motiv.

Biskup O'Connell bio je štovan u politici i društvu zbog svoga društvenog angažmana. Godinama je djelovao kao dušobrižnik za afroamerikance i latinoamerikance u sirotinjskoj četvrti „South Central“ i bavio se posebice problematikom useljavanja. Između ostaloga, bio je predsjednik udruge koja je pomagala djeci i obiteljima doseljenima iz Srednje Amerike.

do José Álvarez Lagos, jedan od najpoznatijih režimskih kritičara u Nikaragvi. On je nedavno osuđen na 26 godina zatvora, a svećenici koji ga spominju na misama, bivaju uhićeni. „U cijeloj zemlji vjernici strahuju da će biskupi i svećenici završiti u zatvoru ili biti protjerani iz zemlje“, izvještava Pomoć Crkvi u nevolji.

Progonima su izložene i redovničke zajednice. Vlasti im često zabranjuju primanje donacija, a redovnicima i redovnicama ukidaju dozvolu za boravak ili oduzimaju državljanstvo. Prije godinu dana iz Nikaragve je protjeran i apostolski nuncij mons. Waldemar Stanislaw Sommertag.

MILE
MAMIĆ

Blagosloviti, blagoslov i njihov niz

Glagol *blagosloviti* čini nam se sasvim razumljiv. Intuitivno osjećamo u njemu kao blagoslovljene osobe, blagoslovljenici izljev naklonosti, ljubavi, darežljivosti, milosti blagoslovitelja. I mi možemo biti blagoslovitelji. Ako smo pravi blagoslovitelji, i naše će blagoslovljenike prožimati isti osjećaj: **Sve najbolje što nam Bog ili čovjek mogu dati!**

Od svršenoga glagola *blagosloviti* prezent je *blagoslovim*, glagolski prilog prošli je *blagoslovivši*, glagolski pridjev radni *blagoslovio* (-la, -lo), glagolski pridjev trpni *blagoslovljen* (-a, -o). Blagoslovljena osoba je *blagoslovljenik*, *blagoslovljenica*. Vrlo je čest glagolski pridjev *blagoslovljen*, imenica *blagoslovljene* (hrvatska zamjena za lat. *sacramentalia*, „sakramentali“) i imenica m. roda *blagoslov*. Od imenice *blagoslov* načinjen je pridjev *blagoslovni* (čaha blagoslovna). Riječ *blagoslov* rječnici obično bilježe s duljinom na -ov: *blāgoslōv*. Mislim da se u novije vrijeme duljina gubi. Već fra Jeronim Šetka u *Hrvatskoj kršćanskoj terminologiji* tu riječ bilježi bez duljine: *blāgoslov*. Od *blagosloviti* tvorena je imenica za osobu koja podjeljuje blagoslov *blagoslovitelj*, *blagosloviteljica*, ali se rijetko upotrebljavaju. Glagol *blagosloviti* je prijelazni glagol. Ima, dakle, objekt u akuzativu na pitanje koga ili što. Objekt može biti živo i neživo, materijalno i duhovno.

Riječi *blagosloviti* i *blagoslov*, koliko god nam bile drage i činile nam se potpuno razumljive, nose obilježje hrvatske jezične starine i mlađim govornicima hrvatskoga jezika nisu sasvim jasne. One sadrže dvije arhaične sastavnice: *blago* + *slov*(iti). Da bismo razumjeli definiciju značenja, uporabu, sveze, izričaje i povijest (etimologiju) tih riječi, moramo promotriti riječi *blago*-, *slovo* i *sloviti*. Možemo doći do zanimljivih, dragocjenih spoznaja:

Sastavnica *blago*- kao prvi dio mnogih složenica odgovara grčkom *eu*- i latinskom *bene*-. U grčkom je *eulogeiv* „blagosloviti“, *eulogia* „blagoslov“. U latinskom je *benedicere* „blagosloviti“, *benedictio* „blagoslov“. Prvi dio tih klasičnih složenica upućuje na prilog *dobro* kao prvi dio hrvatske složenice, ali je to na staroslavenski prevedeno sa *blago*-.

Riječ *slovo* u starijem hrvatskom jeziku, a na temelju staroslavenskoga, značilo je riječ, govor. U suvremenome hrvatskom jeziku

slovo je pisani znak za glas, grafem. I danas može netko dragoj osobi održati prigodno slovo, na pogrebu ili prije. To je stilski obilježeno, arhaično. Obično bi se danas reklo *održati govor*, *govoriti*.

Glagol *sloviti* obilježen je kao arhaizam u smislu govoriti: *Slovio je na grobu*. Može značiti „biti na glasu“, „biti poznat“, „biti pošten, čestit“: *Slovio je kao vrhunski stručnjak*. *Slovila je kao poštena, čestita osoba*. Znači **o njima se tako govorilo**. U suvremenom hrvatskom jezičnom osjećaju primjereniji je glagol *govoriti*, *reći*.

Drugi dio složenice *blagosloviti*, *blagoslov* nose obilježje hrvatske jezične starine, ali u suvremenom hrvatskom jeziku njima bolje odgovaraju glagoli *govoriti*, *reći*, *izricati* i njima odgovarajuće imenice *govor*, *govorenje*, *riječ* (*riječ?*), *izricanje*.

Postojanje grčkih riječi *eulogein* i *eulogia* i latinskih *benedicere* i *benedictio* potakle su nastanak odgovarajućih naziva u staroslavenskom i starohrvatskom. Te su riječi na staroslavenski prevedene sa *blagosloviti* i *blagoslov*, što je prihvaćeno i u starohrvatskom iako bi vjerojatno već i tada u prvom dijelu složenice bolje odgovarala sastavnica *dobro*-, kako je to u grčkom i latinskom predlošku. Druga sastavnica je za starije vrijeme vjerojatno bila dobar izbor, ali je u novije vrijeme u hrvatskom jeziku prevladao glagol *govoriti*, *reći*, *izricati* i imenice *govor*, *govorenje*, *riječ* (riječ?), *izricanje*. Zbog težnje da drugi dio složenice bude jednosložan, danas bi nam možda bolje odgovarala riječ *dobrorijek*. Ta bi riječ bila jednakovrijednica grčkom *eulogia* i latinskom *benedictio*. Meni se ipak čini da je **naziv blagoslov znatno puniji od klasičnoga grčkog i latinskog predloška i nije ga potrebno preinačivati**.

Ima dosta internacionalizama grčkoga podrijetla koji počinju sa *eu*-. Kao riječi grčkoga podrijetla one u hrvatskome u prvom dijelu obično imaju *eu*-: *euharistija*, iz grč. euharistia preko lat. euharistia „zahvala“, „zahvalnost“, *eufemizam* „ublaženi, uljepšani izraz“, *eufonija* „ugodan, skladan glas“, običnije: *blagoglasje*, *blagozvučje*, *eudajmōn* (običnije *eudēmōn*) od grč. εὐδαιμόν „dobra duh“ ili ponekad *ev*-, kao npr. *evanđelje*. Ako se te grčke riječi prevode na hrvatski, onda je u prvom dijelu najčešće sastavnica *blago*- u starijim prevedenicama ili *dobro*- u novijima. Npr. prevedenica *blagostanje* je od

grč. *eudajmonia*, ali ćemo za ljude koji su u gospodarskom i financijskom smislu iznad brosjeka reći da su dobrostojeći. Ipak ćemo za istaknute drage osobe reći **blagopokojni, a ne dobropokojni**.

Sastavnica *blago*-/*dobro*- može biti prilog od pridjeva *blag*/*dobar* ili pridjevska osnova *blag*-/*dobr*- sa spojnikom -o-.

Pridjevi *blag* i *dobar* su vrlo slična značenja. Njima su po značenju vrlo slični: *radostan*, *veseo*, *krotak*, *ponizan*, *mio*, *sladak*, *ljubazan*, *skladan*. Pridjevi suprotna značenja su *zao*, *strog*, *oštar*, *drzak*, *osoran* i slično.

U hrvatsku jezičnu tradiciju dublje je ukorijenjena sastavnica *blago*- nego *dobro*-.

Dvije su riječi grčkoga podrijetla s početnim *eu*- ukorijenjene u kršćanski život: *euangelion* i *eucharistia*. Pridjev *blag* ugrađen je u riječ *blagdan* - *blagi dan* i u ime jednoga blagdana: *Blagovijest*, nastalo od sveze *blaga vijest*. Blaga vijest, radosna vijest sinonim je za evanđelje. Grčka riječ *euangelion* prihvaćena je i u latinski *euangelium*. To je u hrvatskome jeziku davno ustaljeno kao *evanđelje*. Inače se druge stručne posuđenice iz grčkoga jezika primaju u hrvatski s izvornim grčkim početnim dijelom *eu*-. Moglo bi se pomisliti da je blaga vijest, radosna vijest vijest koju donosi anđeo, što često i jest (Blagovijest!), ali i sama riječ *anđeo* dolazi iz grčkoga *aggelos/angelos* „glasnik“, „vjesnik“. Ni riječ *euharistija* nema prave hrvatske zamjene.

Vratimo se opet riječima *blagosloviti* i *blagoslov*. Glagol *blagosloviti* je svršeni glagol. Njime ne možemo izraziti pravi prezent, pravu sadašnjost. Želimo li odgovoriti na pitanje „Što radiš“, morat ćemo uzeti nesvršeni lik glagola. Svršenom glagolu *blagosloviti* odgovara prema Šetkinjoj Hrvatskoj kršćanskoj terminologiji mnoštvo likova nesvršenoga glagola: *blagosiljati*, *blagosivati*, *blagosivljati*, *blagoslivati*, *blagoslivljati*, *blagoslivljati*. Lik *blagoslivljati* u novijoj hrvatskoj jezičnoj normi je prevladao. Prezent od glagola *blagoslivljati* je dvojak: *blagoslivljam* i *blagoslivljem*, prilog sadašnji je *blagoslivljajući*, pridjev radni *blagoslivljavao*, pridjev trpni *blagoslivljan*. Hrvatski jezični portal pod natuknicom *blagoslivljati* navodi samo jedan prezent: *blagoslivljam*, ali u zagradama navodi još tri infinitiva: *blagosiljati*, *blagosivati*, *blagosivljati*. U hrvatskim narodnim govorima skupina -sl- često se pojednostavnjuje tako da l ispada, pa se kaže *blagosoviti*, *blagosivati* i *blagosov*.

Tjedni molitveni program

zimski raspored (od 1. rujna do 31. svibnja)

PONEDJELJAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta,
19 h Molitva za zdravlje duše i tijela,
slavna otajstva krunice

UTORAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslijepodne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Euharistijsko klanjanje

SRIJEDA

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17-20 h Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 h Molitva za zdravlje duše i tijela,
slavna otajstva krunice

ČETVRTAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslijepodne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17-20 h Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta,
19-20 h Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslijepodne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Križni put uz Križevac
17 - 20 h Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 11 h Sv. mise na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

7, 8, 11 i 18 h Sv. mise na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Ispovijed Prije podne za vrijeme mise
Poslijepodne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Krunica na Brdu ukazanja
17 - 20 h Večernji molitveni program i ispovijed
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 h Molitva za ozdravljenje duše i tijela,
slavna otajstva krunice

POTICAJ ZA LECTIO DIVINA

Iz preobila biblijskih tekstova Crkva nam iz dana u dan nudi odabranu duhovnu hranu – misna čitanja iz Staroga i Novoga zavjeta. Iz broja u broj Glasnika mira u ovoj ćete rubrici naći kratice koje upućuju na biblijsku knjigu, poglavlje i redak misnih čitanja za razdoblje od 15. do 15. u mjesecu. Božja je riječ radosna vijest. Ona je živa i djelotvorna. Ako se izložimo njezinu djelovanju, ona ima snagu mijenjati nas.

Srijeda, 15. 3. 2023.

Pnz 4,1,5-9; Ps 147,12-13.15-16.19-20; Mt 5,17-19

Četvrtak, 16. 3. 2023.

Jr 7,23-28; Ps 95,1-2.6-9; Lk 11,14-23

Petak, 17. 3. 2023.

Hoš 14,2-10; Ps 81,7-11.14.17; Mk 12,28b-34

Subota, 18. 3. 2023.

Hoš 6,1-6; Ps 51,3-4.18-21b; Lk 18,9-14

Nedjelja, 19. 3. 2023.

ČETVRTA KORIZMENA NEDJELJA

1Sam 16,1b.6-7.10-13a; Ps 23,1-6; Ef 5,8-14; Iv 9,1-41

Ponedjeljak, 20. 3. 2023.

SVETI JOSIP, zaručnik Bl. Dj. Marije
2Sam 7,4-5a.12-14a.16; Ps 89,2-5.27.29; Rim 4,13.16-18.22; Mt 1,16.18-21.24a ili: Lk 2,41-51a

Utorak, 21. 3. 2023.

Ez 47,1-9.12; Ps 46,2-3.5-6.8-9; Iv 5,1-3a.5-16

Srijeda, 22. 3. 2023.

Iz 49,8-15; Ps 145,8-9.13cd.14.17-18; Iv 5,17-30

Četvrtak, 23. 3. 2023.

Izl 32,7-14; Ps 106,19-23; Iv 5,31-47

Petak, 24. 3. 2023.

Mudr 2,1a.12-22; Ps 34,17-21.23; Iv 7,1-2.10.25-30

Subota, 25. 3. 2023.

NAVJEŠTENJE GOSPODINOVO. BLAGOVIJEST
Iz 7,10-14; Ps 40,7-11; Heb 10,4-10; Lk 1,26-38

Nedjelja, 26. 3. 2023.

PETA KORIZMENA NEDJELJA

Ez 37,12-14; Ps 130,1-8; Rim 8,8-11; Iv 11,1-45

Ponedjeljak, 27. 3. 2023.

Dn 13,1-9.15-18a.19-30.33-62; Ps 23,1-6; Iv 8,1-11

Utorak, 28. 3. 2023.

Br 21,4-9; Ps 102,2-3.16-21; Iv 8,21-30

Srijeda, 29. 3. 2023.

Dn 3,14-20.24-25.28; Otpj. pj.: Dn 3,52-56; Iv 8,31-42

Četvrtak, 30. 3. 2023.

Post 17,3-9; Ps 105,4-9; Iv 8,51-59

Petak, 31. 3. 2023.

Jr 20,10-13; Ps 18,2-7; Iv 10,31-42

Subota, 1. 4. 2023.

Ez 37,21-28; Otpj. pj.: Jr 31,10-13; Iv 11,45-56

Nedjelja, 2. 4. 2023.

NEDJELJA MUKE GOSPODNE. CVJETNICA

U procesiji s grančicama: Mt 21,1-11; U misi: Iz 50,4-7; Ps 22,8-9.17-20.23-24; Fil 2,6-11; Mt 26,14-27,66

Ponedjeljak, 3. 4. 2023.

Iz 42,1-7; Ps 27,1-3.13-14; Iv 12,1-11

Utorak, 4. 4. 2023.

Iz 49,1-6; Ps 71,1-6b.15ab.17; Iv 13,21-33.36-38

Srijeda, 5. 4. 2023.

Iz 50,4-9a; Ps 69,8-10.21bc-22.31.33-34; Mt 26,14-25

Četvrtak, 6. 4. 2023.

ČETVRTAK VEČERE GOSPODNE. VELIKI ČETVRTAK

Izl 12,1-8.11-14; Ps 116,12-13.15.16b-18; 1Kor 11,23-26; Iv 13,1-15

Petak, 7. 4. 2023.

PETAK MUKE GOSPODNE. VELIKI PETAK

Iz 52,13-53,12; Ps 31,2.6.12-13.15-17.25; Heb 4,14-16; 5,7-9; Iv 18,1-19,42

Subota, 8. 4. 2023.

VELIKA SUBOTA. VAZMENO BDJENJE

SZ: Post 1,1-2,2 (ili 1,1.26-31a); Post 22,1-18 (ili 22,1-2.9a.10-13.15-18); Izl 14,15-15,1a; Iz 54,5-14; Iz 55,1-11; Bar 3,9-15.32-4,4; Ez 36,16-17a.18-28; NZ: Rim 6,3-11; Ps 118,1-2.16ab-17.22-23; Mt 28,1-10

Nedjelja, 9. 4. 2023.

NEDJELJA USKRSNUĆA GOSPODINOVA

Dj 10,34a.37-43; Ps 118,1-2.16-17.22-23; Kol 3,1-4 (ili: 1Kor 5,6b-8); Iv 20,1-9

Ponedjeljak, 10. 4. 2023.

Dj 2,14.22-32; Ps 16,1-2a.5.7-8.11; Mt 28,8-15

Utorak, 11. 4. 2023.

Dj 2,36-41; Ps 33,4-5.18-20.22; Iv 20,11-18

Srijeda, 12. 4. 2023.

Dj 3,1-10; Ps 105,1-4.6-9; Lk 24,13-35

Četvrtak, 13. 4. 2023.

Dj 3,11-26; Ps 8,2a.5-9; Lk 24,35-48

Petak, 14. 4. 2023.

Dj 4,1-12; Ps 118,1-2.4.22-24.25-27a; Iv 21,1-14

Subota, 15. 4. 2023.

Dj 4,13-21; Ps 118,1.14-21; Mk 16,9-15

20
GODINA

20 godina među
najslušanijim
radiopostajama u BiH

24
SATA

24-satni obiteljski, kulturni,
vjerski, informativni i
zabavni program

Pružamo istinitu,
pouzdanu i provjerenu
informaciju

ODAŠILJAČI U REPUBLICI HRVATSKOJ:

Split, Južna
Hrvatska **101,5 MHz**

Zagreb, Lika,
Sr. Hrvatska **107,8 MHz**

SATELIT: Europa, Bliski
istok i Afrika- EUTELSAT 16°E

EMITIRAMO UŽIVO I PUTEM

INTERNETA: www.radio-medjugorje.com

Kako postati podupiratelj?

Jednostavno! Pošaljite nam vaše osobne podatke na podupiratelj@medjugorje.hr i godišnjom članarinom od 40 KM (za Hrvatsku: 160 HRK, za zemlje EU: 35 EUR, za Švicarsku 50 CHF) i postanite dio naše radijske obitelji. Hvala vam od srca!

INFORMATIVNI
CENTAR *MIR*
MEĐUGORJE

RADIOPOSTAJA
mir
MEĐUGORJE

Uredništvo: +387 36 653 580
Program uživo: +387 36 653 581
Marketing: +387 36 653 548
Fax: +387 36 653 552
radio-mir@medjugorje.hr
www.radio-medjugorje.com

Radiopostaja MIR Međugorje djeluje od 1997. godine. Program našeg radija dio je svakodnevnice u Vašim domovima u domovini i inozemstvu, na radnim mjestima... Kao glasnik mira Radiopostaja odašilje poruke iz Međugorja. Putokaz je hodočasniciima iz cijelog svijeta.

RADIO KOJI IMA DUŠU

